

AMBAPALI

အမ္ဘပါလီ

(ဝန်းချီရုပ်စုံ)

ဗောဓိဋ္ဌာစရိယာ ရှန်တီ ဆွာရပ္ပ ဗောဓိဋ္ဌ

ଆମ୍ବୁପାଲୀ

ဝံမြေဒွင်အတွဲ (၃၄)

အပ္ပပါလီ

(ပန်းချီရုပ်စုံ)

ဗေဒနာစရိယာ ရှန်တီ ဆွာရပ္ပ ဗေဒနာ

SAMYAK PRAKASHAN

ပထမပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၀၂-
(သာသနာသက္ကရာဇ် ၂၅၄၅)

Publisher : SAMYAKPRAKASHAN
32/3, Paschimpuri, New Delhi-63
Ph. 6570 6888, 2521 6147
Email- budhdaram@bol.net.in
web : www.samyakprakashan.com

တန်ဖိုး-၅၀ ရူပိး / (Price. 50.00 Rs)

Book name : **Ambapali**
Author : Shanti Swaroop Bauddh
Translator : Ramjeet Verma
Editted : Khaing Aung Kyaw

ဖြန့်ချိရေး -
Burmese language Wing (မြန်မာဘာသာပြန်ဌာန)

အထူးအမှတ်တရ

ကျေးဇူးအလွန်ကြီးမားလှစွာသော (ကွယ်လွန်သူ) ဖခင်ကြီး

လာလာ ဟရီ ချန္ဒ မောရိယာဂျီး

ကျွန်ုပ်အား ဘဝ၏အလင်းရောင်ဖြစ်သော

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တဦးဖြစ်လာရန်လမ်းညွှန်ပေးခဲ့သူ

“ဘယ်ပန်းချီရေးလို့ မမှီသည် အမွေပါလီသို့ အမှားစကား”

အိပ်ရာဝင် ပုံပြင်များမှသည် မိဘဘိုးဘွားများနှင့် ဘုရားကျောင်းကန် သွားရောက်ကြသည့်အခါတိုင်း နံရံကပ်ပန်းချီများ၊ ရုပ်လုံးရုပ်ကြွပန်းပု လက်ရာ များကို တွေ့မြင်ရရာ နိပါတ်တော်လာ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ သရုပ်ဖော် ပုံပြင်များ မှာ စိတ်ဝင်စားစရာများဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား၏ ဘုရားလောင်းဘဝဖြစ်စဉ်များ၌လည်းကောင်း၊ ပွင့်တော်မူပြီး အချိန်၌လည်းကောင်း မှတ်သားနာယူစရာ ဓမ္မပဒများသည်ကား လွန်စွာနက်ရှိုင်းလှသည်။ ဘုရားလောင်းဘဝ၌ တွေ့ကြုံဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ဘဝ သရုပ်ပုံများသည်လည်း နှောင်းလူတို့ သတိသံဝေဂ ရစရာ သင်ခန်းစာယူစရာ အပြည့်ဖြစ်နေသည်။

မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်ယုံကြည်သော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား၏ ဘဝဖြစ်စဉ်များနှင့် ယေဘုယျဆက်စပ်နားလည် သိရှိကြ သော်လည်း အခြားသော ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ အကြောင်းကိုမူ ဝိုးတဝါးမျှ သာ သိရှိကြသည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအတွက် ရေးသားထုတ်ဝေကြသော စာရေးဆရာကြီးများ၏ စာအုပ်ကြီး စာအုပ်ငယ်တို့မှာ ဖတ်ရှု၍မကုန်နိုင် လောက်အောင် များပြားလှသည်။ ဤအခါ အခြားသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ထူး များ၏ ထေရုပတ္တိများကိုပါ ရေးသားထုတ်ဝေကြ၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအဖို့ အထူးပီတိသောမနဿ ဖြစ်ကြရသည်။

အမွေပါလီဘဝ အဖြစ်သနစ်များကို ယင်းစာအုပ်စာတမ်းများမှ သိရှိ ကြသောအခါ မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ အလွန်တရာလှပမှုကြောင့် သက်ဦး ဆံပိုင်ဘုရင်စနစ်ကြားမှာ မြေဇာပင် သားကောင်ဘဝ ရောက်ရှိသွားရပုံမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာဖြစ်ရသည်။ ၎င်းနောက် မိန်းမလှဖျက်၍ ပြည်ပျက်ရမည့် အနေအထားကို မနှစ်မြို့သောကြောင့် ကိုယ့်ဘဝကို အပျက်ခံကာ ပြည်ကို

တည်တံ့စေပေးသည့် အမွေပါလီ၊ မိမိ၏သားဖြစ်သူအား ဗုဒ္ဓ၏ သာသနာ့ဘောင် အတွင်း ရဟန်းသားတော်အဖြစ် ဥပ္ပစ္စယ်ပြုပုံ၊ ဗုဒ္ဓအား ဆွမ်းဘောဇဉ်ကပ်ရ၍ အခြားသော မင်းညီမင်းသားများကို ငွေကြေးအသပြာများနှင့် မလဲဘဲ ဆွမ်း ဘောဇဉ်ကပ်လှူခဲ့ပုံများသည် အမွေပါလီ၏ ဗုဒ္ဓခေတ် ထင်ရှားသော မိန်းမလှ တစ်ယောက်ဘဝဖြစ်သည်။ သူ့အကြောင်းမှာ ဘယ်ပန်းချီမှ ရေးလို့မမှီလောက် အောင် ရောင်စုံများဖြင့် ခြယ်လှယ်ထားကြောင်း တွေ့မြင်နိုင်သည်ဟု ဆိုရချေ မည်ဖြစ်သည်။

ခိုင်အောင်ကျော် (စစ်တွေ)
စာတည်းချုပ်
မြန်မာစာဘာသာပြန်ဌာန

ဝေသာလီ၏ ဂုဏ်ရည် အမွေပါလီ

အမွေပါလီ

ဇေယျဒီပ(မြောက်ကျွန်း)ဟု ခေါ်တွင်သော ဘရတနိုင်ငံ(ဝါ) အိန္ဒိယနိုင်ငံ မှာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူချိန် ရဟန်းရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ထူးများအထဲ တမူးထူးခြားပြီး နိုင်းယှဉ်၍ မရသော ပုဂ္ဂိုလ်တဦးကား အမွေပါလီပင် ဖြစ်သည်။

အမွေပါလီ၏ လှပပျိုပြစ်သော ချစ်စရာ ရူပါရုံနှင့်စပ်လျဉ်းပြီး ဝေသာလီ ပြည် မင်းများအချင်းချင်း စကားပြောဆိုမှု၊ ဆွေးနွေးငြင်းခုံမှု၊ အချင်းချင်းခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားပြီး သတ်ဖြတ်မှုများ၊ ပဋိပက္ခရှုပ်ထွေးမှုများ အနမ္မတက္က ပေါ်ပေါက်ခဲ့ သည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အမွေပါလီ၏ ရုပ်ရည်ကိုယ်ရည်လှပမှုသည် အခြားသော အလှပဆုံးမယ်များထက် လှပလွန်းသည်ဟုဆိုသော် တင်စားပြော ဆိုခြင်းမျိုး မဖြစ်နိုင်ချေ။ ယင်းအချိန်ကာလ သူမ၏ လှပသော ရုပ်ရည်ကြောင့် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားပြီး ဥစ္စာနေမြောက်များစွာ ပိုင်ဆိုင်သူတဦးလည်း ဖြစ်သည်။

အမွပါလီသည် မိမိ၏လက်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား ဆွမ်းကပ်လှူဒါန်းခဲ့ရသည့် ဂုဏ်ကိုလည်း ရရှိခဲ့သူဖြစ်သည်။ အမွပါလီ၏ လှပကျော်ကြားမှု၊ ဗုဒ္ဓအား ဆွမ်းကပ်လှူမှု ဂုဏ်ရည်တို့မှာ မျက်မှောက်ကာလ ဗုဒ္ဓလူ့ဘောင်အတွက် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစရာတစ်ခုဖြစ်သည်။

ဝေသာလီပြည်နှင့် အမွပါလီတို့ အကြောင်းအရာမှာ အလွန်တရာ ထူးခြားခဲ့သည်။ သမိုင်းတွင် ရှာရဖွေရခက်ခဲမည့် အကြောင်းအရာတစ်ခုဟု ဆိုနိုင်သည်။ ဝေသာလီပြည်မှာ လိစ္ဆဝိမင်းသားတို့၏ အလွန်တရာ စည်ပင် ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသော ဂဏနိုင်ငံဖြစ်သည်။ ဇမ္ဗူဒီပတွင် အတုမဲ့ စံတင်ဘွယ်ရာကောင်းသော ဂဏသန္တရနိုင်ငံ ဖြစ်သည်။ ယင်းအချိန်ကာလ၌ ဝေသာလီမြို့သည် ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသည့် မြို့တမြို့ဖြစ်သည်။ မြို့၏ တည်ဆောက်ပုံမှာ အလွန် ကောင်းမွန်ပြီး လှပတင့်တယ်သည်။ လမ်းမကြီး၏ လက်ဝဲလက်ယာတလျှောက် လူနေတိုက်အိမ်များကို ပုံတူအကွက်ချ တည်ဆောက်ထားသည်။

လိစ္ဆဝိမင်းသားများ နေထိုင်ရန် လှပသောတိုက်အိမ်များကို (၇၇၇၇) လုံး ဆောက်လုပ်ထားသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာ ရုံးအဆောက်အအုံ (၇၇၇၇) အရေအတွက်ကို ကဏ္ဍဂါရိအဖြစ် တည်ဆောက်ထားသည်။ ထို့အပြင် (၇၇၇၇) ဥယျာဉ်နှင့် (၇၇၇၇) ရေကန်တို့ကို အရေအတွက် ညီမျှစွာနှင့် ဝိသုကာဆရာများက လှပစွာ တည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းဝေသာလီမြို့၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်မှုထက် ကျက်သရေဆောင် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားမှုရှိသူကား အမွပါလီ ဖြစ်နေသည်။ အမွပါလီမှာ ဝေသာလီပြည်၌ အလှချင်းပြိုင်ရာမှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းသည့် မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကချေသည်တဦးနယ် အတီးအမှုတ်၊ အဆိုအက၊ အနုပညာဂီတကိုလည်း ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်သည့် အလှမယ်တဦးလည်းဖြစ်သည်။

ယင်းအချိန်ကာလတွင် မင်းစိုးရာဇာများ၊ သူဌေးသူကြွယ်များမှာ ကိုယ်ပိုင်ဥယျာဉ်ခြံများ ရှိခဲ့ကြသည်။ ဥယျာဉ်ခြံ၌ အထူးသဖြင့် သရက်၊ ဝေဠု (ဝါ) သာလာ (အင်ကြင်း)ခြံများ စိုက်ပျိုးကြသည်။ တချို့မှာ ပန်းမာလာ အမျိုးမျိုး စိုက်ပျိုးကြသည်။ ထိုဥယျာဉ်များကို အမွဝန်၊ ဝေဠုဝန်နှင့် သာလဝန်ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ဗုဒ္ဓခေတ်စာပေများ၌ အမွဝန် (သရက်ခြံတော)များကို ဗုဒ္ဓနှင့် ဘိက္ခုသံဃများအား လှူဒါန်းခဲ့ကြသည်ဟု ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ရေးသားဖော်ပြထားသည့် သာဓကများ ရှိကြသည်။

ယင်းအချိန်၌ ဤသို့ ဥယျာဉ်ခြံများကို လှူဒါန်းဘွယ်ရာပစ္စည်းအဖြစ် အမြတ်တနိုးထားပြီး လှူဒါန်းမှုများ ရှိကြသည်။ ဝိဗ္ဗိသာရမင်းကြီးက ဝေဠုဝန်၊ သမားတော်ကြီးဇီဝကနှင့် ဝိသာခါတို့က ၎င်းတို့ပိုင် သရက်ဥယျာဉ်တို့ကို ဗုဒ္ဓနှင့်သံဃာတို့အား လှူဒါန်းခဲ့သည့် သမိုင်းတွင် သာဓကများလည်း ရှိသေးသည်။

ဝေသာလီမင်းတို့ ပိုင်ဆိုင်သည့်အလွန်လှပသော သရက်ဥယျာဉ်တခု ရှိသည်။ ဝေသာလီမြို့နှင့် အတန်ငယ် ဝေးကွာသည့်နေရာတွင် တည်ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဥယျာဉ်ခြံတွင် သရက်ပင်များ၊ စားပင်သီးပင်များအပြင် ပန်းပင်များကိုပါ မျက်စိ ပသောအကျအောင် လှပစွာဖြင့် စိုက်ပျိုးထားသည်။ ပန်းပင်များ စိုက်ပျိုးထားရာ၌ တဖက်တွင် အဝါရောင်ပန်းများဆိုလျှင် အခြားတဖက်တွင် အနီရောင်စသည်ဖြင့် တန်းစီပြီး စိုက်ပျိုးထားသည်။ အခြားတဖက်တွင်မူ ရောင်စုံပန်းများ စိုက်ပျိုးထားသည်။

ဥယျာဉ်မှူးကြီး မဟာနာမမှာ ဤဝေသာလီမင်းတို့ပိုင်သော ဥယျာဉ် ကို တာဝန်ယူစိုက်ပျိုးစောင့်ရှောက်သူ ဖြစ်သည်။ လက်အောက်ငယ်သား အခြားမာလီ ဥယျာဉ်စိုက်ပျိုးသူ ရာကျော်နှင့်အတူ ဥယျာဉ်စိုက်ပျိုးပြုစုခြင်းကို စောင့်ရှောက်လုပ်ကိုင် ရသည်။ ဤဥယျာဉ်ကား တာဝတိံသာနတ်ပြည် အိန္ဒရ သိကြားမင်း၏ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်နှင့် ပမာတူသည်ဟု ဆို၏။ ထိုဥယျာဉ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်မှ ရောင်စုံရိသော လိပ်ပြာငယ်တို့မှာလည်း ပျံဝဲကျက်စား ရာ ဥယျာဉ်ကြီးတခုဖြစ်သည့်အပြင် ဆယ်နှစ်ရာသီလုံး ဝေဝေဆာဆာပွင့်နေသော ပန်းပွင့်ရနံ့တို့ မွှေးကြိုင်ပျံ့သင်းနေသည့် နေရာလည်းဖြစ်သည်။ ဥယျာဉ်ခြံ ဝင်းအတွင်းမှာ ရေကန်၊ ရေအိုင်ငယ် ခုနှစ်ခုကို လှပတင့်တယ်လျက် တည် ဆောက်ထားသည်။ ဆယ်နှစ်ရာသီလုံး ရေအိုင်ရေကန်တို့မှာ ရေပြည့်လျှံနေ အောင် စီမံထားသည်။ ရေကန်အိုင်မှာ ကြာဖြူ၊ ကြာညိုပန်းများ ထာဝစဉ် ပွင့်လန်းနေကြပြီး ကျေးငှက်သာရကာတို့၏ တွန်ကြူးသံတို့မှာ ဥယျာဉ်ခြံဝင်း အတွင်း ကြားနေရရာ စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ် စံပြဥယျာဉ်ကြီးတခု ဖြစ်သည်။ များပြားသော ငါးကလေးများကို ရေကန်ထဲတွင် မွေးမြူထား၍ ကူးခတ်သွားလာနေသော ငါးများကို မြင်ရသည့် ရှုခင်းမှာ စိတ်ထဲ စွဲမက်စရာဖြစ်သည်။

ထိုဥယျာဉ်သို့ ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်မှ မင်းညီမင်းသား၊ သူဌေးသူကြွယ်များ၊ ဂုဏ်သရေရှိနိုင်သူ၊ နိုင်ငံသားများနှင့် ဧည့်သည်အပေါင်းပါတို့ လာရောက်အပန်းဖြေကြတတ်သည်။ သို့ကြောင့်လည်း ဝေသာလီဂဏနိုင်ငံ၏ ကျက်သရေဆောင် အမွှာဝန် (သရက်ခြံ)ဥယျာဉ်ဖြစ်နေသည်။

မင်းဥယျာဉ်၏ ဥယျာဉ်မှူး မဟာနာမမှာ သူ၏ဇနီးနှင့် ဥယျာဉ်ကို စောင့်ရှောက်လာခဲ့ရာ (၃၈)နှစ်မျှ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူတို့မှာ သားသမီးရတနာတယောက်မျှ မထွန်းကားခဲ့ပေ။ သည့်အတွက်လည်း သူတို့အဘို့ အမြဲထာဝရ စိတ်ပူပန်သောက ခံစားရသည်။ နှစ်လကြာရှည်စွာ ဥယျာဉ်မှူးဘဝဖြင့် အမှုထမ်းခဲ့သည့်အတွက်လည်း ဥယျာဉ်ကြီး၏ အခြေအနေအသေးစိတ်ကို ကောင်းစွာသိရှိနားလည်ကြသည်။ စားပင်သီးပင်၊ ပန်းပင်တို့၏ တပင်စီတခုစီ အကြောင်းကို သူတို့ဇနီးမောင်နှံက သေသေချာချာ သိရှိကြသည်။ မိဘများက ပျော်ရွှင်မြူးတူး ရီမောကစားနေသော မိမိတို့ ရင်သွေးများ ကိုမြင်၍ စိတ်ဝမ်းချမ်းမြေ့သလို ဥယျာဉ်မှူး မဟာနာမဇနီးမောင်နှံတို့မှာ ဥယျာဉ်ခြံဝင်းအတွင်းရှိ ပန်းပွင့်များ၊ စားပင်သီးပင်များကို မြင်ရပြီး နှစ်ထောင်းအားရ ကြည်နူးကြ ရသည်။

အမည်မသိသော အမျိုးသမီးတဦးသည် မွေးကင်းစကလေးငယ်ကို သစ်ရွက်ခြောက်ပုံပေါ်မှာ ပစ်ထားခဲ့ပုံ

တနေ့ထူးထူးဆန်းဆန်း အဖြစ်အပျက်တခု ဥယျာဉ်အတွင်း ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိရသော အမျိုးသမီးတဦးသည် မွေးကင်းစခလေးသူငယ်တယောက်ကို သစ်ရွက်ခြောက်ပုံတခုပေါ်တွင် စွန့်ပစ်ထားခဲ့သည်။ ဥယျာဉ်မှူး မဟာနာမမှာ ယင်းနေ့နံနက် ဝေလီဝေလင်းအချိန် ဥယျာဉ်အတွင်း သစ်ပင်များ ကြည့်ရှုနေခိုက် မွေးကင်းစ ခလေးငိုသံကို ကြား၍ စိတ်လှုပ်ရှားကာ ဥယျာဉ်မှူးမဟာနာမမှာ အံ့ဩသွားခဲ့ရသည်။

ခလေးငယ်၏ ငိုသံကြားရာဖက်သို့ သွက်လက်စွာ ပြေးလွှားသွားလိုက်သည်။ သရက်ပင်ကြီးတပင်၏ အောက်ခြေရင်း၌ ပုံထားသည့် သစ်ရွက်ခြောက်ပုံတခုအပေါ်မှာ ပိုးဖြူအဝတ်စဖြင့် ပတ်ထားသည့် မွေးကင်းစ ငိုနေသော ခလေးငယ်ကို တွေ့ရသည်။

ဥယျာဉ်မှူးမဟာနာမက အံ့ဩသင့်စွာဖြင့် သရက်ပင်နားကပ်ကာ ခလေးငယ်ကို ခဏတာမျှ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆံပင်တွေက နက်မှောင်ပြီး လိမ်ကောက်နေသလို ရွှေရောင်လိုဝင်းဝါတောက်ပနေသော ခလေးငယ်ကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်ပြီး မှက်သက်မိကာ ဝေးကြည့်ဖြစ်သည်။ မဟာနာမမှာ

မဟာနာမ ကလေးငယ်ကို ကောက်ယူနေပုံ

မည်သို့မျှ တွေးတော၍မရ။ ကလေးငယ်က ငိုယိုနေသည်။ အသာကလေး ပွေ့ချီယူကာ အငိုတိတ်ရန် ချောသိပ်ပေးလိုက်သည်။ ခလေးငယ်မှာ မိဘရင်ခွင် အတွင်း နွေးထွေးစွာ ရောက်ရှိ သွားသလို မကြာခင်မှာ အငိုတိတ်သွားသည်။ အငိုတိတ်သွားသည်နှင့် မဟာနာမမှာ ခလေးငယ်နှင့် ပါတ်သက်၍ တစ်ဖန်တစ် ယောက်များ ရှိလေမလားအတွေးဖြင့် ဟိုကြည့်သည်ကြည့် ကြည့်မိသည်။ တစ်ဖန်တစ်ယောက်များ ရှိလေမလားအတွေးဖြင့် ရှာဖွေနေဟန်ဖြစ်သည်။

သည်လိုနှင့် ဥယျာဉ်အတွင်း မည်သည့်လူများကိုမျှ မတွေ့တော့ ခလေးငယ်ကို ပွေ့ချီပြီး သူ၏နေအိမ်သို့ လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။ အိမ်တံခါးဝ ရောက်သည်နှင့် သူ့ဖခီးကို ဝမ်းသာအားရ လှမ်းပြောလိုက်သည်။ “ဟေ့ မိန်းမရေ လာစမ်းပါအုံး ကွယ်၊ ကြည့်စမ်းပါအုံး တို့များဘဝမှာ အကြီးမားဆုံး တောင့်တခဲတာဟာ ဒီနေ့မှာတော့ ပြည့်စုံရရှိလာခဲ့ပြီပေါ့ကွယ်” အိမ်ထဲမှ ဖခီးဖြစ်သူက မဟာနာမ၏ စကားသံကိုကြား၍ အိမ်ရှေ့ပြေးထွက်လာသည်။ မဟာနာမလက်ထဲမှ ပွေ့ချီထားသော ခလေးငယ်ကို မြင်၍ ကဗျာကယာယူ ပွေ့ချီလိုက်သည်။

ဥယျာဉ်မှူးဖခီးမှောင်နံမှာ ဤအချိန်၌ ကမ္ဘာတစ်လုံး၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဓနချမ်းသာဟူသမျှကို သူတို့ရရှိသွားသည်ပမာ စိတ်ထဲခံစားကြတော့သည်။ မိန်းခလေးငယ်ကို နာမည်မဲ့တော့ သရက်ပင်ခြေရင်းမှာ ကောက်ရသည်မို့ “အမွေပါလီ”ဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။ ပါလီဆိုသည်မှာ အမွေသရက်ဥယျာဉ်ခြံတွင် ပြုစုပျိုးထောင်ခြင်း အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

အမွေပါလီ (သို့မဟုတ်) အာမရပါလီမှာ အရွယ်ရောက်လာသောအခါ အလှကညာပျိုတပါးအဖြစ် နာမည်ထင်ပေါ် ကျော်ကြားလာခဲ့သည်။ သူတို့၏ ရင်သွေးပမာ အမွေပါလီကို ချစ်ခင်ယုယစွာ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ကြသည်။ အမွေပါလီမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြီးပြင်းပြီးအရွယ်ရောက်လာသောအခါ အခြားသော သူနှင့်ရွယ်တူမိန်းခလေးငယ်တို့နှင့် မတူကြောင်း သူတို့ဖခီးမှောင်နံ နှစ်ဦးစလုံးက တအံ့တဩ သတိထားမိဖြစ်ကြသည်။

ဥပမာအားဖြင့် မိဘများထံမှ တန်ဖိုးကြီးမြင့်ပြီး အလှဆင်သည့် ပစ္စည်း များကို ဝယ်ပေးရန် တောင်းဆိုပူဆာတတ်သည်။ အမွေပါလီ တောင်းဆိုပူဆာသမျှ သူတို့က အစစအရာရာ ဝယ်ခြမ်းပေးတတ်ကြသည်။ အလွန်တန်ဖိုးကြီးမား

သော အလှဆင်ပစ္စည်းများကို ပူဆာပြီး တောင်းဆိုသည့်အခါမှာမူ မဟာနာမ တို့ ဖခီးမှောင်နံနှစ်ဦးအား စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရ သည်။ သူမတောင်းဆိုသည့် အလှဆင်ပစ္စည်းများမှာ မင်းညီမင်းသား သူဌေးသူကြွယ်တို့၏ သားသမီးများ သာ ဝယ်ယူသုံးဆောင်နိုင်သည့် ပစ္စည်းများဖြစ်သည်။

အမွေပါလီ၏ မိဘများထံမှ ပူဆာပြီး တောင်းဆိုတတ်မှုတို့မှာ ရာဇ ကညာ (သို့မဟုတ်) မင်းညီမင်းသမီးတို့၏ သားသမီးတောင်းဆိုမှုများနှင့် တူနေ တတ်၍ သမီးဘဝကို လေးလေးနက်နက် တွေးတောဖြစ်ကြသည်။ သို့ပေမယ့် သမီးအား စိတ်ငြိုငြင်မှု မဖြစ်စေရန် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြံဖန်ပြည့်စွက် ဝယ်ခြမ်းပေး ကြသည်။ ဥယျာဉ်မှူးမဟာနာမတို့ လင်မယားမှာ အမွေပါလီကို စွန့်ပစ်ထား စဉ်က ကိုယ်တွင်ရစ်ပတ်ခြုံလွှာထားသော ပိုးဖြူပိတ်စအား သေသေချာချာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့သည့် အကြောင်းတရပ်ရှိသည်။ သည်မျှတန်ဖိုးကြီးမြင့်သည့် ပိုးဖြူပိတ်စမျိုးသည် သာမန်မိန်းမမျိုးက သုံးစွဲနိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သူတို့ လင်မယားက အမွေပါလီနှင့် ပတ်သက်ပြီး နက်နက်နံနံတွေးတောသည့် အချိန် ကာလများ ရှိခဲ့ကြရသည်။ သူတို့ဖခီးမှောင်နံနှစ်ဦး၏ စိတ်ထဲတွင် မကြာခဏ အတွေးစိတ်ကူးပေါ်ပေါက်လာမှု တခုရှိသည်။ ယင်းကား အမွေပါလီသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ငှက်တွင်းသူတဦးတစ်ယောက်၏ သမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်သည် ဆိုခြင်းပင်။

ခလေးငယ် အရွယ်ကတည်းက ချောမောလှပသော ရုပ်ရည်ရှိသည့် အမွေပါလီမှာ လမ်းသွားလမ်းလာ ယောက်ျား မိန်းမတို့အတွက် စိတ်ထဲစွဲမက် စရာ ငေးကြည့်ရသူဖြစ်သည်။ ဥယျာဉ်မှူး မဟာနာမဖခီးမှာ အမွေပါလီ အသက် ခုနှစ်နှစ် ပြည့်ချိန် ကွယ်လွန်သွားရှာရသည်။ သည်လိုနှင့် တနှစ်ပြီးတနှစ် အချိန် ကြာလာသည်နှင့်အမျှ အမွေပါလီမှာ ပို၍ပို၍ လှလာသည်။ သူမ၏ လှပမှု သတင်းသည် တနေ့တခြား အမည်ကျော်ကြားလာသည်။ ဝေသာလီပြည် အနံ့အပြားတွင် အသက်တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် ရောက်သည်အထိ သူမ ၏သတင်းသည် ပျံ့နှံ့ကျော်ကြားနေသည်။ သူမ၏ လှပမှုနှင့် အခြားမည်သည့် ဂဏီကာ (သို့မဟုတ်) ဇနပဒကလျာဏီ မဆို သူမနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် သူမ၏ အလှကို မမှီ၊ သို့ကြောင့်လည်း ဝေသာလီဂဏီနိုင်ငံမှာ အလှဆုံးကညာပျို တယောက်ဟု အမွေပါလီကို ပြောဆိုဖြစ်ကြသည်။

ကလေးငယ်တကာတည်းက အလွန်တရာ ချစ်မြတ်နိုးစွာပင်ကောင်းသော မိန်းကလေး အမွှာပါလီ

နောက်တစ်ခုမှာ မိဘစွန့်ပစ်ထားခြင်း ခံခဲ့ရသော မိန်းခလေးတဦးက သူမ၏လှပသော ရုပ်ရည်ကြောင့် ကြီးပြင်းလာသည့်အချိန် လူ့လောက ပတ်ဝန်းကျင်၌ ကျော်ကြားလာခဲ့ခြင်းမှာ ထူးခြားသည့် ဖြစ်ရပ်ပင်ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားပျိုများက သူမကိုမြင်သည်နှင့် စိတ်ထဲမစွဲမက်၍ မနေနိုင်အောင် ဆွဲဆောင်လွန်းသည်။ သည်တော့လည်း သူမ၏ အချစ်ကို ရယူနိုင်ရန် ဝေသာလီပြည်မှာ မင်းခယောက်ျားများ၊ သူဌေးသူကြွယ်များက နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြီးစားကြသည်။ အမွှာပါလီကို ရယူပိုင်ဆိုလိုကြ၍ ဝေသာလီမင်းသားတို့မှာ အချင်းချင်း ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားလာကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့အနေဖြင့် အမွှာပါလီအား ကြင်ယာဇနီးအဖြစ် လက်ထပ်ထိမ်းမြားယူရန်ကြောင့် ယင်းသို့ ဖြစ်ပွားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဝေသာလီပြည်တဝှမ်း၌ အလှမယ် အမွှာပါလီကြောင့် ပဋိပက္ခခိုက်ရန် များ တနေ့တခြားများပြားလာသည်။ သည်တော့ ဝေသာလီပြည်၏ ငြိမ်းချမ်းသာယာမှုတို့မှာ အခြေအနေဆိုးဝါး ထိပါးလာသည့်အဆင့်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ယင်းပြဿနာပြေလည်ရာ ပြေလည်ကြောင်း ရှာကြရ သည်။ ဝေသာလီပြည်တွင် “ဂဏပရိဂ္ဂဒ်” ဟု ခေါ်သော လွှတ်တော် ရှိသည်။ ယင်းလွှတ်တော်မှာ အုပ်ချုပ်မှုဆိုင်ရာ အမြင့်ဆုံးလွှတ်တော်ဖြစ်ရာ

ယင်း လွှတ်တော်အထိ အမွှာပါလီနှင့် ပတ်သက်၍ အစည်းအဝေးခေါ်ရသည့် အဆင့် အထိ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ မင်းညီမင်းသားတို့မှာ မိမိတို့စီးနင်းလာသော ယာဉ်အသီးသီးဖြင့် လွှတ်တော်သို့လာခဲ့ကြသည်။ လွှတ်တော်မှာ ဝေသာမြို့အလယ်ဗဟိုတွင် တည်ဆောက်ထားသည်။ လွှတ်တော်ခန်းမ အတွင်း သို့ လုလင်ပျိုများ ရာနှင့်ချီပြီး ရောက်ရှိလာကြသည်။ စင်စစ် သူတို့သည် အမွှာပါလီကို ဇနီးမယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းထိမ်းမြားလိုသော သူများဖြစ်ကြသည်။

ဝေသာလီမှ တချို့သော လုလင်ပျိုတို့မှာ လွှတ်တော်၏ ခန်းမရှေ့မှ နေပြီး အော်ဟစ်ဆန္ဒပြ တောင်းဆိုနေကြရာ အရေအတွက်မှာ ခန့်မှန်း၍မရအောင် များပြားနေသည်။ အမွှာပါလီအား မည်သူနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားရမည့် အရေးကိုစွဲကို ဝေသာလီမင်းများက လွှတ်တော်ညီလာခံ၌ အပြန်အလှန် အချိန်အတော်ကြာ ဆွေးနွေးကြရသည်။ နောက်ဆုံးအခြေအနေတွင်မူ လွှတ်တော် သဘာပတိမှ ဝေသာလီပြည်၏ ပဝေဏီပတ္တကမှ အတည်ပြုထားသည့် ဥပဒေကို ချမှတ်ရတော့သည်။

ယင်းဥပဒေကို အကိုးအကားပြုကာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်ခြင်းပြုကြောင်း လွှတ်တော်မှ ကြေငြာသည်။ ယင်းဥပဒေမှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။ “အတယ်၍ - အကြင်မိန်းမပျိုတဦးတစ်ယောက်ကို ဇနီးမယားအဖြစ် တောင်းဆိုလာသော် ယောက်ျားပျို တရာနှင့် တရာထက်ပိုများသော သူများအကြား ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားလာရသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်ပွားလာသည်ဆိုလျှင် ၎င်းမိန်းမပျိုသည် မည်သည့် ယောက်ျားပျိုတဦး၏ ဇနီးမယား မဖြစ်စေရ” “ထိုမိန်းမပျိုမှာကတိုင်းပြည်၏ တန်ဆာနှင့် တူနေ၏။ သို့အတွက်ကြောင့် ၎င်းမိန်းမပျိုသည် လူအများ၏ ဖျော်ဖြေရာ ပြည့်တန်ဆာဘွဲ့ဖြင့် ပြည်ထောင်မှ ချီးမြှင့်ခံ ဖြစ်ရမည်။”

ဥယျာဉ်ပျိုး၊ မဟာနာမအဘို့ (ဂဏပရိဂ္ဂဒ်)လွှတ်တော်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကြားသိရသည်နှင့် အကြီးအကျယ် စိတ်မချမ်းမြေ့ ဖြစ်ရတော့သည်။ အိပ်၍ မပျော်၊ စား၍မရ ပူဆွေးသောက ကြီးမားစွာခံစားရသည်။ မဟာနာမအနေဖြင့် လိစ္ဆာစိမ်းသားများကို မည်သို့နည်းနှင့်မျှ တော်လှန်၍မရ။ သို့ပေမယ့် လွှတ်တော်အမတ်များရှေ့၌ အသနားခံတင်ပြရတော့သည်။

“ဦးညွတ်လေးစားအပ်သော အမတ်မင်းတို့ခင်ဗျား၊ အကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင်လည်း လိစ္ဆာဓိအနွယ်ဝင်ဖြစ်ပါသည်။ အကျွန်ုပ်သည် ဝဇ္ဇီပြည်ထောင်စု လိစ္ဆာဓိပြည်ထောင်စုကို လွန်ခဲ့သည့် (၄၂)နှစ်ခန့်မှစ၍ သစ္စာရှိရှိ အလုပ်အကျွေး ပြုစုခဲ့သည့် အမှုထမ်းကောင်းတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ သက်ထက်ဆုံး သစ္စာရှိရှိ လုပ်ကျွေးသွားဦးမည်လည်း ဖြစ်သည်။ အမတ်မင်းတို့ခင်ဗျား အကျွန်ုပ်၏ ချစ်သမီးကို ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်းဖြစ်မည့် သည်ဥပဒေပြဌာန်းချက်မျိုးမှ ကယ်တင်ပေးကြပါရန် အကျွန်ုပ်မျိုး အနူးအညွတ်မေတ္တာရပ်ခံ အသနားခံ ပါသည်ခင်ဗျား” “ဝေသာလီပြည်၏ ယင်းဥပဒေကို ပြင်ဆင်ပေးကြပါ။ ချစ်သမီး အမွေပါလီကို ပြည့်တန်ဆာဘဝသို့ ပို့ပေးသည့် ဥပဒေပြဌာန်းချက်ကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းပေးကြပါ” ဟူ၍ အသနားခံ လျှောက်ထားတင်ပြခဲ့သည်။

မဟာနာမ၏ လျှောက်ထားချက်ကို ကြားရ၍ လွှတ်တော်သဘာပတိ က ဤသို့ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ “အသင် ဥယျာဉ်မျိုးကြီး ယခုအမိန့်ပြဌာန်းချက် မှာ ဝေသာလီဂဏမု လက်ခံအတည်ပြုထားသည့် ဥပဒေပြဌာန်းချက်နှင့်အညီ ဖြစ်ပါ၍ ဤပြဌာန်းချက်ဥပဒေကို ပြင်ဆင်၍မဖြစ်နိုင်၊ ဤသည်မှာ လိစ္ဆာဓိတို့ ထုံးတမ်းစဉ်လာနှင့်အညီလည်း ဖြစ်ပါသည်။ လွှတ်တော်အမတ်များ၏ ဆုံးဖြတ် ချက်ကို အသင့်အနေဖြင့် လိုက်နာလက်ခံရန်သာ ရှိတော့သည်။”

မာန်မာနထောင်ကြားနေတတ်သည့် လိစ္ဆာဓိမင်းတို့၏ ထိုစကားကို ကြားသိရ၍ မဟာနာမမှာ တဖန် ဤသို့ဆိုပြန်၏။ “လေးစားအပ်သော လွှတ် တော်အမတ်များခင်ဗျား အမွေပါလီမှာ အသက် (၁၆)နှစ်ပြည့်ပြီး အရွယ်ရောက် နေသော ဝေသာလီသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့ပါ၍ သူ၏လွတ်လပ်သော ဆန္ဒကို လည်း သိသင့်ပါသည်။ ဤဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အမွေပါလီ၏ ဆန္ဒကို မေးမြန်းပေးကြပါ။”

မဟာနာမ၏ ထိုလျှောက်ထားချက်ကို ကြားသိ၍ လွှတ်တော်အတွင်း အပြင်မှ လုံခါးများကို ပြသနေကြပြီး ရုတ်ရုတ် သဲသဲဖြစ်နေသည့် ဝေသာလီ မင်းသားများနှင့် လုလင်ယောက်ျားပျိုတို့က များစွာမကြေမနပ် ဖြစ်လာကြ သည်။ အမွေပါလီမှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ပိုင်ဆိုင်မှုမဖြစ်၊ ဝါတို့အားလုံးပိုင်ဆိုင် ရမည်၊ လွှတ်တော်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟု ဆူဆူညံညံဖြင့် သူတို့မှာ ကြွေးကြော် အော်ဟစ်လာကြသည်။ ခဏအကြာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်နေကြသော ယင်းလူစု မှာ ရုတ်တရက်ဆိတ်ငြိမ်သွားသည်။ အားလုံးသော သူတို့၏ မျက်လုံးများက

လွှတ်တော်ခန်းမ၏ ရှေ့တံခါးဖက်သို့ ကြည့်ရှုဖြစ်ကြတော့သည်။ သဗ္ဗဂုဏနှင့် ပြည့်စုံနေပြီး ဝန်းကျင်၌ အမွှေးရနံ့သင်းကြိုင်စေလျက် ဟင်္သာငှက်တို့ပမာ တည် ငြိမ်သော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် အလွန်လှပတင့်တယ်သည့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်က ခန်းမဆောင်သို့ ဝင်လာသည်။ ထိုအလှမယ်မှာ အခြားမဟုတ် အမွေပါလီပင် ဖြစ်သည်။ စောစောက ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြင့် တိုးဝှေ့စုပြုံနေကြသော ယောက်ျား ပျိုတို့ထဲမှ တချို့မှာ အမွေပါလီကို ပထမဦးဆုံး မြင်တွေ့ကြသူများလည်းပါသည်။

အမတ်မင်းတို့၏ ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်ရာကောင်းသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျမလိုက်နာပါမည်ဟု အမွေပါလီကပြောသည်။

အမွေပါလီသည် နက်မှောင်သော ဆံပင်များကို စွဲမက်ဖွယ်ရာ ကောင်း စွာ ထုံးထားသည်။ ဆံထုံးမှာလည်း လတ်ဆတ်သောပန်းများ ပန်ဆင်ထား သည်။ ထိုအလှကညာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အပေါ်အင်္ကျီတို့မှာ ရင်သားအပေါ် ပိုင်းတွင် ပွင့်လင်းလျက်ရှိရာ သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ပတ္တမြားတုံးတခုကို ကျွမ်းကျင် လိမ္မာသည့် ဝိသုကာကြီးက ပုံဖော်ပေးထားသည်နှင့် တူ၍ အလွန်တရာ တောက်ပဝင်းဝါလျက်ရှိသည်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့ ဖြတ်လတ်၊ ဝင်းလက်တောက်ပနေ သည့် ကိုယ်ကာယတို့ဖြင့် ပြေပြစ်စွာ ဖွဲ့စည်းထားသည့် ထိုအလှမယ်သည် ခေါင်းငုံ့ကာ တဖြည်းဖြည်းဝင်လာပြီး ဖခင်ဖြစ်သူ မဟာနာမဘေးတွင် သွားရောက်ရပ်လေသည်။ ထိုမိန်းမပျို၏ စိတ်ထဲ၌ အတွေးလှိုင်းအမျိုးမျိုး ပေါ်ခြည်ပျောက်ခြည် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သူမဘဝမှာ မကြာခင် အချိန်ကာလ

အတွင်း ဂဏိကာတစ်ဦး၏အဖြစ်သို့ ပြောင်းရတော့မည့် စိုးရိမ်မှုတို့က သူမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်လွင်နေသည်။

သူမသည် စိတ်ကူးမိလိုက်သည်။ အကယ်၍ အများသဘောတူသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သူမအနေဖြင့် လက်မခံငြင်းပယ်ပါက ဝဇ္ဇီပြည်ထောင်စုမှ မင်းကြီးမင်းငယ်တို့အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်ရန်ပြုလာကြတော့မည်။ ထိုသို့ တိုက်ခိုက်မှုများ ပေါ်ပေါက်လာပါက အချင်းချင်းသတ်ကြဖြတ်ကြ ဖြစ်လာပြီး ဝဇ္ဇီတိုင်းသည် မုချပြိုကွဲပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရပေလိမ့်မည်။ ထိုအကြောင်း မျိုးကြောင့် ဝဇ္ဇီပြည်ထောင်စုကို ပြိုကွဲပျက်စီးခြင်းမှ လွတ်မြောက်နိုင်စေခြင်းငှာ သဘောသဘာဝ အလွန်ပြင်းထန်၊ မာန်မာနထောင်လွှားနေသည့် ဝဇ္ဇီတိုင်းသား တို့၏ ဥပဒေကို လိုက်နာမှပင် ဖြစ်တော့မည်။ အခြားရှောင်လွှဲစရာမရှိဟု သူမ ထင်မြင်သိရှိလာသည်။

အတော်ကြာ စဉ်းစားတွေးတောကာ အမွေပါလီ၏ နှုတ်ခမ်းပွင့် လာသည်။ “အရှင်မင်းမြတ်တို့၏ အမိန့်အာဏာကို ကျွန်မစဉ်းစားပြီးပါပြီ။ ဝဇ္ဇီပြည် ထောင်စု၏ ရွံရှာစရာကောင်းသော ယင်းပြဌာန်းချက်ကို လက်ခံဖို့အသင့် ရှိပါသည်။ ကျွန်မ အား “ဇနပဒကလျာဏီ” ဘွဲ့အပ်နှံသည့် အဆိုအမိန့်ကိုလည်း ကျွန်မ လိုက်နာလေးစားပါမည်။” အမွေပါလီ၏ သဘောတူမှုကို ကြားသိ၍ ရမက် ရာဂစိတ်တို့ ဖုံးအုပ်လွှမ်းမိုးနေကြသည့် ဝေသာလီမြို့မှ ယောက်ျားပျိုတို့သည် တပြိုင်တည်းသာခုခံ၍ ဩဘာပေးကြလေသည်။ ဝမ်းသာအားရ ကခုန်နေကြ သူများကမူ အမွေပါလီ၏ မျက်လုံးအိမ်များတွင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာသည်ကို ဘယ်သူမျှ သတိပြုခဲ့ကြသည် မဟုတ်ချေ။

ဤသို့ဖြင့် အမွေပါလီကို ဝေသာလီမြို့၏ ပြည့်တန်ဆာအဖြစ် ကြေငြာ အတည်ပြုလိုက်ကြလေသည်။ အမွေပါလီနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောဆိုသည့်စကား တခုအရ သူမသည် ပြည့်တန်ဆာဘဝနှင့် ဖျော်ဖြေရာ သူကြိုက်နှစ်သက်သည့် ယောက်ျားထံမှ တညလျှင် ရွှေအသပြာ (၅၀)အဘိုးကြေးအဖြစ် ယူသည်ဟု ဆိုကြသည်။

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ အမွေပါလီသည် ဝေသာလီမြို့၏ ဂုဏ် ကျက်သရေဆောင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။ သူမအား နိုင်ငံတော်မှ လိုအပ်သည့် လုံခြုံမှု ဂုဏ်အာဏာ အပြည့်ပေးထားသည်။ လောကီစည်းစိမ်ဥစ္စာ

လိုလေသေးမရှိသလောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် အမွေပါလီမှာ မဖော်ပြနိုင်သော အတွင်းဝေဒနာကို သူ့အမြဲပင် ခံစားရသည်။ တဦးတည်းတယောက်တည်း ရှိနေစဉ်ကာလမျိုး၌ ထိုဝေဒနာ ပေါ်၍လာတတ်သည်။ အမွေပါလီ တကိုယ်တည်း ဖြစ်ရသည့် အချိန်အခါမျိုးတွင် သူစဉ်းစားတွေးတောသည်မှာ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား တို့၏ ပြည့်တန်ဆာအဖြစ် ရွေးချယ်သတ်မှတ်သည့် ဥပဒေမှာ ရွံရှာစက်ဆုပ် ဖွယ်ရာဖြစ်သည်။ ဤဥပဒေသည် ဝေသာလီပြည်ကဲ့သို့ အင်အားတောင့်တင်း သည့် ဂုဏ်၊ စီးပွားချမ်းသာ တိုးတက်သည့် ဂုဏ်၊ ဂဏသန္တရ စနစ်ဖြင့် အုပ်ချုပ် သည့် ဂုဏ်တို့ကို အမဲစက်စွန်းထင်းရာ တခုဖြစ်နေပါသည်။ သူယခုလို နိမ့်ကျ သည့် ဘဝမျိုးဖြင့် အသက်ရှင်နေခြင်း အကြောင်းရင်းမှာ သူ့ရူပါရုံ အလှရည် တို့ကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ အခြားအပြစ်ဆို၍ ဘာမျှမရှိ၊ ရုပ်ရည်ကိုယ်ရည် လှပမှုတို့ကြောင့် သူမမှာ သူ့ဘဝကိုလွတ်လပ်စွာ နေထိုင်၍မရ၊ သူ့ချစ်ခင် နှစ်သက်သည့် ယောက်ျားနှင့် အိုးအိမ်ထူထောင်၍ မရ၊ ဂုဏ်ကျက်သရေရှိသည့် ရှင်သန်မှုမျိုးကို ရှင်သန်ခွင့်မရ ဖြစ်ရသည်။ ကဲ့ရဲ့စရာ ဖြစ်နေသည်။ ထိုဥပဒေကို ဝေသာလီပြည်သားများက လက်နက်အားကိုး ဆက်လက်ထိန်းသိမ်း သွားနေ ကြသည်။ ထိုဥပဒေကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ ဝေသာလီပြည် မင်းများ သူဌေး သူကြွယ်၊ ကုန်သည်ဗိုလ်ပါများက သူတို့ပိုင် ရွှေငွေ၊ ကျောက်သံ ပတ္တမြားစသည့် ဥစ္စာဓနကို ကျွန်မအပေါ် ဖြန့်တီးနေကြရန် စိတ်ဇောသန်နေကြသည်။

အချိန်ကြာညောင်းလာသည်နှင့်အမျှ အမွေပါလီသည် ဖြစ်ချင်လို မဖြစ်ရသည့် သူ့ဘဝကို ဖြစ်လာသလိုဘဲလက်ခံပြီး ကျင့်သုံးလာခဲ့တော့သည်။ ယခုဆိုလျှင် သူသည် မိဘမဲ့ဖြစ်သည့်အဖြစ်ကိုလည်း မေ့ပျောက်ထားခဲ့ပြီး၊ ယခုဆိုလျှင် လိစ္ဆာမင်းတို့၊ သူဌေးသူကြွယ်၊ ဗိုလ်ပါးတို့၏ စိတ်နှလုံးသားပေါ် မင်းမူနိုင်သည့် ဩဇာအာဏာအပြည့်ရှိသည့် မလ္လိကာ (အရှင်သခင်မ) ဖြစ်လာ သည်။ အမွေပါလီလို ထင်ပေါ်ကျော်ဇောမှုမျိုးကို ဝေသာလီသမိုင်းမှာ မည်သည့် “ဂဏိက” ပြည့်တန်ဆာ က တစ်ခါမျှ မရရှိနိုင်ခဲ့။

အမွေပါလီ၏ ဂုဏ်သတင်းတို့သည် ဝေသာလီပြည်အပြင် ရပ်နီးရပ်ဝေး မှာ တည်ရှိနေကြသည့် အခြားသော မင်းနိုင်ငံများတို့၌ ပြန့်နှံ့သွားခဲ့သည်။

အိမ်နားနီးချင်းနိုင်ငံများမှ မင်းကြီး၊ မင်းငယ်၊ သူဌေးသူကြွယ်၊ စစ်ဗိုလ်ပါ တို့က လည်း အမွေပါလီ၏ အလှူဂုဏ်ကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြသည်။ အမွေပါလီမှာ အထူး ကျွမ်းကျင်သည့် ကချေသည်တစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ သူ့အလှူအက တို့၏ ဂုဏ် သတင်းက နေရာအနှံ့ ပြန့်သင်းလျက်ရှိသည်။

နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း အမွေပါလီသည် ငွေကြေးအလွန်ချမ်းသာ လာခဲ့သည်။ ဝေသာလီပြည်ကို အုပ်စိုးရသည့် မဟာရာဇာမင်း စံတော်မူသည့် နေအိမ်တော်ထက် ပိုမိုခမ်းနားလှသော နေအိမ်ပိမာန်ကို အမွေပါလီသည် မိမိ နေအိမ်အဖြစ် တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ မိဖုရားကြီးများနေထိုင်သည့် အဆောင် များထက် ပိုမိုခမ်းနားလှသည့် အမွေပါလီ၏ စံအိမ်သည် (၇)ထပ်ရှိသော အဆောင်တစ်ခုဖြစ်သဖြင့် ယင်းအဆောင်ကို “သတ္တဘုမိ”အဆောင်ဟူ၍ အမည်တွင်သည်။ သတ္တဘုမိပြဿဒ်၏ မိုးထိလုနီးပါးပြဿဒ်ဆောင်၊ မီးအိမ် ဆောင်တွင် ထွန်းထားသည့် ရောင်စုံမီးတို့မှာ အဝေးကပင် မြင်တွေ့ရသည်။ သီဟာ တံခါးဝမှာ နာမည်ကျော် ဗိသုကာဆရာတို့၏ ပန်းချီပန်းပုတို့ဖြင့် စီချယ် ထား၍ လူတကာ၏ မျက်စိကျဖွယ်ဖြစ်ရသည်။ တံခါးဝကို လတ်ဆပ်သည့် ပန်းမာလာအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် အလှစီခြယ်ထားသည်။ သတ္တဘုမိပြဿဒ်အတွင်း

အမွေပါလီနှင့်တူသော ပြည်တန်ဆာတဦး ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်မှာလည်း လိုအပ်ဟု အမတ်မင်းက ဝိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား လျှောက်ထားနေပုံ။

ရာနှင့်ချီ၍ အလုပ်သမား၊ ကျေးကျွန်၊ အခြွေအရံ၊ အစောင့်တပ်သားများ အလုပ် လုပ်ကြသည်။ ပြဿဒ်ဆောင်များအပေါ် ရောင်စုံအလံများဖြင့် လွင့်ထူ ထားသည်။

တချိန်၌ မာဂဓဘုရင် ဝိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ အာမာတ္တယ(အမတ်) တဦးက အမွေပါလီထံသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ အမွေပါလီ၏ ရုပ်ရည်ဂုဏ်ကို မြင်တွေ့ကာအလွန် အားကျခဲ့သည်။ ထိုမျှလှပတင့်တယ်သည့် မိန်းမကို အမတ် မင်းက တခါမျှ မတွေ့မမြင်ဖူးခဲ့။ အမွေပါလီ၏ နေမှုထိုင်မှုနှင့် သတ္တဘုမိ အဆောင် တွင်း၌ ပြုစုမှုအခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ကိုယ်တွေ့လေ့လာစုံစမ်းခဲ့သည်။ မာဂဓ ပြည်၏ ရာဇဂြိုဟ်မြို့သော ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ ပြန်သွားကာ အမွေပါလီနှင့် သတ္တဘုမိ ပြဿဒ်၏ အကြောင်းစုံကို ဝိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးအား လျှောက်ထားတင်ပြခဲ့သည်။ ဝေသာလီပြည်နှင့်တူသည့် အစီအစဉ်တရပ်အတွင်း “သာလာဝတီ”မည်သော အလှူကညာတစ်ဦးကို ရှာဖွေပြီး ရာဇဂြိုဟ်မြို့၏ ဂဏိကာမူးအဖြစ် တင်မြှောက် ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။ သာလာဝတီ၏ နေမှုထိုင်မှု ဖျော်ဖြေမှုစသည့် ကိစ္စအဝဝကို အမွေပါလီနှင့်တူအောင် စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။ သာလာဝတီမှာလည်း ရုပ်ရည်ဂုဏ်ရှိ၍ အတီးအမှုတ်၊ အကအခုန် စသည့် အတတ်ပညာများကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်ထားသူ အလှမယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သာလာဝတီ ဖျော်ဖြေမှု ကြေးငွေမှာ တညလျှင် ရွှေသပြာ (၁၀၀)ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ အမွေပါလီနှင့် ဂုဏ် ပြိုင်ဘက်ဟု ယူဆရသည်။

အမွေပါလီမှာ သူ့သဘာဝအလျောက်ရရှိထားသည့် ပြိုင်ဘက်ကင်း သည့် ရုပ်ရည်ကိုယ်ရည်အလှတို့အပြင် သူမမှာ အကပညာကိုလည်း တဖက် ကမ်းခတ်တတ်မြောက်ထားသည့် ကချေသည်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ ပွဲထူး ပွဲမြတ်အချိန်ကာလ တို့တွင် ပြည်ထောင်ပေါင်းအကပြိုင်ပွဲများတို့၌ အမွေပါလီ သာ ပထမဆု ဆွတ်ခူးရရှိလေသည်။ အတီးအမှုတ်အဆိုအကစသည့် အနုပညာ များတွင်လည်း အထူးကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်သည်။ ဥစ္စာနေမဆိုလို အမွေပါလီ ၏ ရင်းနှီးမှုကို ရယူလိုသော ရာဇကုမာရတို့မှာ သူ့အတွက်အသက်ပါပေးရ လျှင် ဝန်မလေးကြသူများ အများအပြားရှိကြလေသည်။ အမွေပါလီမှာ သုံးမ ကုန်နိုင်သည့် ဥစ္စာနေတို့ကို စုစည်းမိထားသည်။ ဝေသာလီမြို့မှ အချမ်းသာဆုံး အမျိုးသမီးဆိုပါက မမှားနိုင်တော့။ လှပသည့်ရုပ်ရည်နှင့် မိမိပိုင်ဆိုင်သည့် ဥစ္စာ နေတို့ဂုဏ်ကြောင့် အမွေပါလီသည် ဇမ္ဗူတစ်ခွင် ကျော်ကြားမှုရရှိထားပြီးဖြစ်သည်။

အမွေပါလီသည် မိမိမွေးရပ်ဖြစ်သည့် ဝေသာလီနိုင်ငံတော်ပိုင် အမွေဝန် (အမွေရှင်)ကို အမြင်တမျိုးဖြင့် မြင်တွေ့သည်။ သူစဉ်းစားဆင်ခြင်ပုံမှာ သူ့ကို မွေးဖွားပြုစုရန်နေရာသည် သရက်ခြံတစ်ခုဖြစ်သင့်၊ သူ့ကို မွေးဖွားပြုစုရမည့် နေရာသည် နန်းရင်ပြင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ရမည်။ သူ့ကိုယ်သူ နန်တွင်းမှာ မွေးဖွားသည့်သူတို့ ဖြစ်ရမည်ဟု ထင်မြင်တွေးတောသည်။ သူ့ကို မွေးဖွားပေးခဲ့သည့် မိခင်မှာ ရဲရဲဝံ့ သူမ၏ မွေးဖွားလာသည့် သမိုင်းကြောင်းကို ရှာဖွေကြည့်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်မည်ဆိုပါလျှင် သူ့ဘဝအဖြစ်မှန်ကို ပေါ်နိုင်ခဲ့မည်။ မွေးစသူငယ် အမွေပါလီကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့တုန်းက ပတ်ထားခဲ့သည့် ပိုးဖြူအဝတ်စမှာ နန်းတွင်း သူများသာ သုံးစွဲနိုင်ခဲ့သည့် အဝတ်စားမျိုးသာဖြစ်၍ အမွေပါလီသည် ထိုသို့တွေး မြင်ခဲ့၏။ နန်းတွင်းမှာ ကြီးပြင်းရမည့်သူတစ်ယောက်က သရက်ခြံတစ်ခုတွင် ကြီးပြင်းရသည်ကို သူကစိတ်မကျေမနပ်ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတော်ပိုင် ထိုသရက်ဥယျာဉ်ကိုတော့ သူမမုန်းချေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်ဖြစ် ထိုဥယျာဉ်နေရာ သည် သူ့မွေးရပ်ဇာတိမြေနေရာဖြစ်နေသည် မဟုတ်လော။

ဥယျာဉ်မှူး မဟာနာမက သူ့ကို မတွေ့ခဲ့ပါလျှင် သူ့အသက်ရှင်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်းကိုလည်း သူမမေ့နိုင်။ ဥယျာဉ်မှူးက သူ့ကိုမတွေ့ခဲ့သည့်ရှိသော် အစာရေစာတော်၍သာ မဆိုလို၊ တိရိစ္ဆာန်သားကောင်တို့၏ လက်ချက်ဖြင့် သူသေသွားရမည်မှာ သေချာသည်။ ယင်းသို့သော အတွေးတို့က မကြာခဏ အမွေပါလီ၏ ဦးခေါင်းထဲမှ ပေါ်လာတတ်သည်။ သူပိုင်ဆိုင်ထားသည့် ဥစ္စာခန့်တို့ ကို သုံးစွဲပြီး မာန်မာနထောင်လွှားသည့် ဝေသာလီမင်းတို့ပိုင်သည့် အမွေဝန် ထက် ပိုပြီးကြီးကျယ် ခမ်းနားလှသည့် သရက်ဝန် (အမွေခြံ)တစ်ခုကို ပျိုးထောင် တည်ဆောက်သွားမည်ဟု သံဓိဋ္ဌိန်ချ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုသို့စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီး မိမိလက်ထောက်များကိုဆင့်ခေါ်လိုက်ကာ ဝေသာလီမြို့တော်၏ အပြင်ဘက်၌ သရက်ဥယျာဉ် ပျိုးထောင်နိုင်ရန် သင့်တော် သည့် မြေကွက်တစ်ကွက်ကို ရှာဖွေခိုင်းသည်။ ထိုမြေနေရာသည် မြို့တော်၏ မနီးမဝေးအရပ်တွင် တည်ရှိရမည်ဖြစ်၍ သရက်ပင်များ စိုက်ပျိုးနိုင်ရန် မြေဩဇာ ကောင်းသော မြေမျိုးလည်း ဖြစ်ရမည်ဟူ၍ မှာကြားလွှတ်လိုက်သည်။ လက်ထောက်လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်များက သခင်မမှာကြားလိုက်သည်နှင့်အညီ နိုင်ငံတော်မှပိုင်ဆိုင်သည့် သရက်ဥယျာဉ်၏ တဖက်အရပ်၌ မြေကွက်တစ်ခုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည်။ ထိုမြေကွက်မှာ ဝေသာလီနိုင်ငံပိုင် သရက်ဥယျာဉ်ထက်

ပမာဏကြီးကျယ်သော မြေကွက်တစ်ခုဖြစ်သည်။ ထိုမြေကွက်၏ လေးဘက် လေးရံနှင့် ဗဟိုတွင် ရေတွင်းကြီး (၅)တွင်းကို ဦးစွာပထမ တူးဖော်တည်ဆောက် ခဲ့သည်။ ရေရရှိနိုင်ရေးကို စီမံပြီးနောက် ဥယျာဉ်စိုက်ပျိုးရန်အလုပ်ကို စနစ်တကျ စီစဉ်အကောင် အထည်ဖော်ကြလေသည်။ ဝေသာလီပြည်မှလည်း ဥယျာဉ် စိုက်ပျိုးမှုနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် မာလီများ၊ အဆောက်အဦးများနှင့် နံရံကပ် ဝိသု ကာ၊ ပန်းချီပန်းပုဆရာများကို ဆင့်ခေါ်၍ရမ်းကာ လုပ်ကိုင်ကြရာ (၃)နှစ် အတွင်း တည်ဆောက်မှုလုပ်ငန်းကို အပြီးအပိုင် အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ခဲ့ သည်ဟု ဆိုကြ၏။ ဥယျာဉ်ကြီး ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အမွေပါလီသည် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ငွေကြေးအပေါင်းအားလုံး သုံးပြုန်းကာ သူ့စိတ်ကြိုက်အိမ် အောင် တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ အချိန်ကာလ သုံးလေးနှစ်ကြာသောအခါ ဥယျာဉ်ကြီး ပုံပေါ်လာပြီး အလွန်စိတ်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းသည့် ရှုခင်းအပြု ပေါ်ထွန်းလာခဲ့သည်။ ဥယျာဉ်၌ အထူးသဖြင့် သရက်၊ ဝါးနှင့် သာလာပင်တို့ကို စိုက်ပျိုးခဲ့သည်။ အမှန်စင်စစ် ထိုဥယျာဉ်ကို အမွေပါလီမှာ သူ့အသက်ထက်ပို၍ မြတ်နိုးခဲ့သည်။ အမွေပါလီသည် မိမိဘဝ၏ (သုညတာ) ရင်နာစရာလွှမ်းဆွတ်မှု များကို ထိုဥယျာဉ်ကြီးကို ပျိုးထောင်ခြင်းဖြင့် ဖြေပျောက်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်ဟု ဆိုပါလျှင် မမှားနိုင်တော့။

ပြည့်တန်ဆာဖြစ်ပြီး ကာလနှစ်များ အတော်ကြာပြီးသည့်နောက် အမွေပါလီမှာ ကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးဖွားခဲ့သည်။ ထိုကလေးသူငယ်၏ ဖခင်မှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ဟု ဘယ်သူမှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုကြခြင်း မရှိသော်လည်း အမွေပါလီနှင့် သူ့အပေါင်းအဖော်များက ထိုကလေးသူငယ်၏ ဖခင်မှာ မာဂဓဘုရင် ဝိမ္ဗိသာရပင် ဖြစ်ကြောင်းကို သေချာသိထားကြသည်။ သင့်တော်သည့် အခွင့်အခါ ရောက်ရှိလာသည့်အခါ ထိုကလေးကို ဝိမ္ဗိသာရ၏ နန်းတွင်းသို့ ပို့ခဲ့ကြသည်။ ထိုကလေးသည် နန်းတွင်းမှ ကြည့်ရှုပြုစုမှု ခံရ၍ ကြီးပြင်းလာသည်။ ခလေး၏ အမည်ကို ဝိမလဟု မှည့်ခေါ်သည်။ ဝိမလမှာ မဟာရာဇာ ဝိမ္ဗိသာရ၏ သားဖြစ်ကြောင်းကို ထေရီဂါထာကျမ်း၏ ဂါထာ အမှတ်(၆၄)တွင် အတိအကျရေးသား ဖော်ပြပေးထားသည်။ သားနှင့်ပတ်သက် ပြီး အမွေပါလီစိတ်ထဲမှာ သံသယ တစ်စုံတစ်ရာမှ မရှိခဲ့။ သူ့သားသည် ကြာပွင့်ပမာ သန့်စင်၏။ ထို့ကြောင့် ဝိမလ ဟု အမည်ပေးထားကြောင်း မကြာခဏပြောလေ့ ရှိခဲ့သည်။ (ဝိမလ ဟူသည်မှာ အညစ်အကြေးကင်းစင်၍ သန့်စင်မွန်မြတ်သည် ဟု အနက်အဓိပ္ပါယ် ဆောင်သည်။)

ဝိမလ၏ ပညာရေးနှင့် အခြားသက်ဆိုင်ရာ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်မှု အရာရာကို ထီးနန်းဘက်က တာဝန်ယူထားခဲ့သည်။ သို့သော် ဝိမလမှာ ခလေး သူငယ်အရွယ်ကတည်းက အလွန်တည်ကြည်သည့် သဘာဝရှိသော ခလေး တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။ သူသည် တစ်ကိုယ်တည်း နေခြင်းကို မြတ်နိုးသည်။ လူတကာနှင့် ရောနှောပြီး အပေါင်းအသင်း၊ အပျော်အပါးတို့ကို ရှောင်ကြဉ် သည်။ ဝိမ္ဗိသာရမင်းကြီးမှ ဝိမလအား အခြားမင်းညီမင်းသားတို့နှင့်တူအောင် ဖြစ်စေချင်သော်လည်း ဝိမလမှာ ယင်းဘဝမျိုး နေထိုင်ခြင်းတို့ကို မနှစ်ခြိုက်။ ဉာဏ်ပညာထက်မြတ်သည့် ဝိမလမှာ သျှတရကျမ်းဂန်အသွယ်သွယ်တို့ကို အလျင်အမြန်တတ်ကျွမ်းလာခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်ပြုနိုင်သည့် အရွယ်ရောက် သောအခါ သူနှင့်သင့်တော်ထိုက်တန်သည့် သတိုးသမီးအလျာကို ရှာဖွေစုံစမ်း ကြသည်။ သို့သော် ဝိမလသည် အိမ်ထောင်ပြုခြင်းကို ရိုးသားသိမ်မွေ့စွာ ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်ပြုပါလျှင် သူ့ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်မှုရှိနိုင်မည်မဟုတ်ဟု ပြောဆိုပြီးနေလိုက်သည်။ သူသည် (လောကဟိတ) ပရဟိတအလုပ်တို့ဖြင့် သူ့ဘဝကို ရှင်သန်လိုသည်။ လောကကြီးမှာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရှင် မြတ်ဗုဒ္ဓ ပေါ်ထွန်းခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ထိုဗုဒ္ဓဘုရားသည် ငြိမ်းချမ်းမှု၊ အကျင့်သီလမှန်မြတ်ခြင်း တို့ကို ဆုံးမသွန်သင်သည်။ မိမိသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ အရိပ် အာဝါသကို ခိုလှုံချင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မိမိအား ထိုအေးချမ်းသည့် အရိပ်အာဝါသကို ခိုလှုံနိုင် ရန် ခွင့်ပြုပေးကြပါဟူ၍ ခွင့်ပန်ခဲ့သည်။

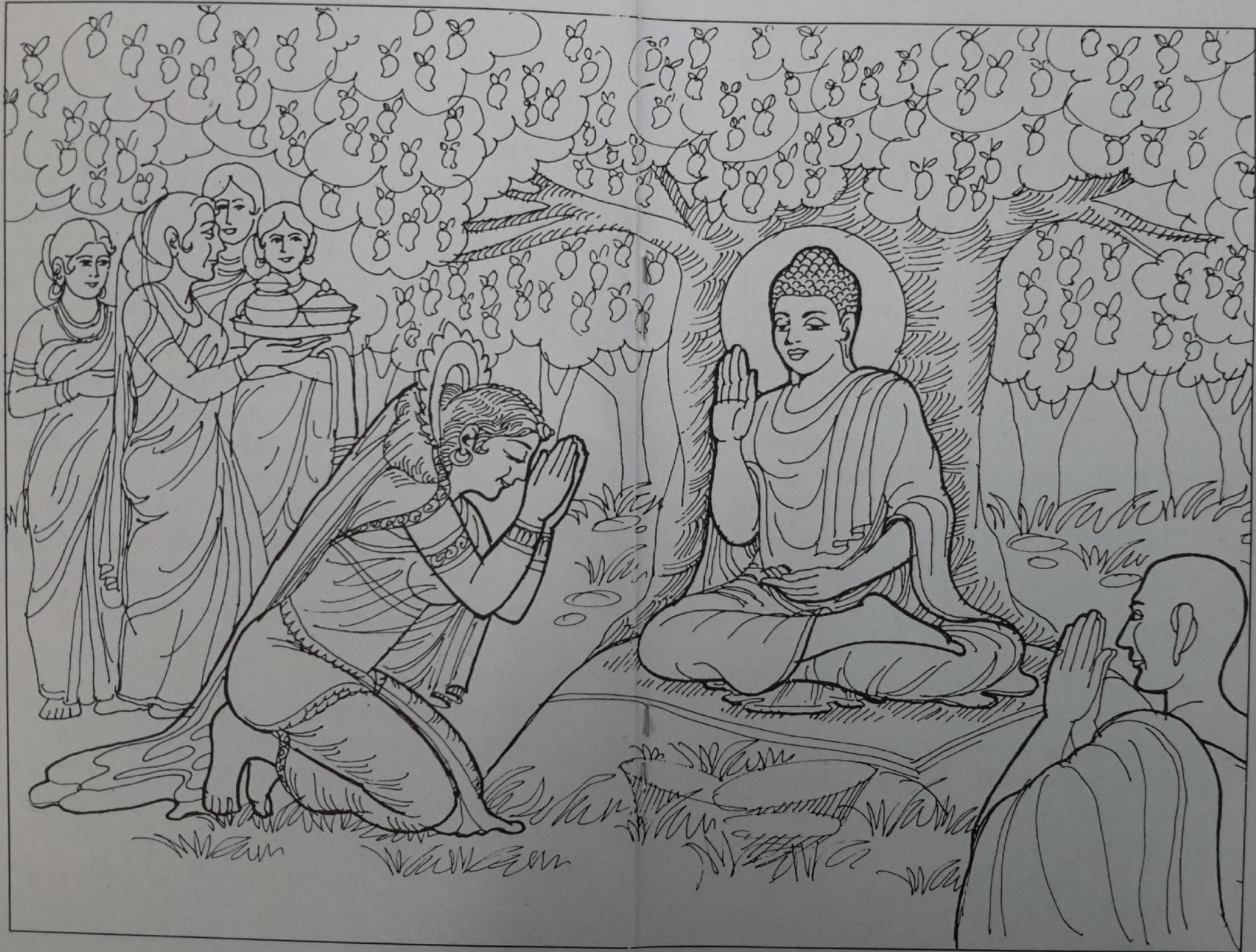
အမွပါလီမှာ သူ့သားဝိမလကို အလွန်တရာချစ်မြတ်နိုးသည်။ မည်သည့်အခြေအနေမျိုးတွင်မဆို သူ့သား၏ ပျော်မွေ့ရာကို အဓိကထားသည်။ သူ့သားစိတ်ချမ်းမြေ့ပါစေဟူသည့် အတွေးဖြင့် မင်းကြီးအားလျှောက်ထား တင်ပြကာ လိုအပ်သည့် ခွင့်ပြုချက်ကို ပေးခိုင်းစေသည်။ ထိုအခါကျမှ ဝိမလ သည် ဗုဒ္ဓ၏ သရဏဂုဏ်ဖြင့် ဘိက္ခုသံဃအဖွဲ့ဝင် ဖြစ်ရသည်။ ဥပ္ပစ္စယ်ပြုပြီး နောက် ဝိမလ ကော်ဒိုနန္ဒ ဘွဲ့နာမဖြင့် ကျော်ကြားလာခဲ့သည်။

“ဗုဒ္ဓစူယာယ ဥပ္ပန္နော၊ ဇာတော ပန္နရကောတုနာ၊
ကောတုဟာ ကောတုနာယေဝ၊ မဟာကောတုံ ပဓံသင်္ဂယတိ။”

အနက်မှာ - အမွပါလီနှင့် မင်းကြီး ဝိမ္ဗိသာရ၏ သားအဖြစ် ငါဖွားမြင်ခဲ့၏။ တထာဂတ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဓမ္မသာသနာတို့ကြောင့် ငါ၏ မာန်မာနကို ပျက်သုဉ်း နိုင်စေ၏။

အခါတပါး၌ သာကျမှန် မဟာဂရုဏာရှင် တထာဂတ သမ္မသမ္မာဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်မှာ ကော်တိဂါမရွာ၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုရွာ၌ ဝဇ္ဇီအနွယ်ဝင် တို့အား သစ္စာတရားလေးပါးအကြောင်း ဟောတော်မူပေသည်။ ဘုရားရှင်ထံမှ သစ္စာတရား လေးပါးအကြောင်းကို သောတဆင်ပြီးနောက် များစွာသော ဝဇ္ဇီ တိုင်းသားတိုင်းသူတို့မှာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃတည်းဟူသော ရတနာသုံးပါး တို့၏ ခိုကိုးမှုကို လက်ခံလာခဲ့ကြသည်။ ရာနှင့်ချီ၍ သူတို့မှာ ဥပ္ပစ္စယ်ခံယူ ခဲ့ကြသည်။ နောက်တနေ့တွင် ဘုရားရှင်က ဘိက္ခုသံဃအပေါင်းတို့အား ဝေသာလီသို့ကြွရန် မိန့်တော်မူခဲ့သည်။ လမ်းခရီးအကြားတွင် နဒိကာမြို့သို့ ရောက်သည့်အခါ ဘုရားရှင်သည် ထိုမြို့၌ ခဏရပ်နားသီတင်းသုံးလိုကြောင်း မြွက်ကြားလေသည်။ ထိုည၌ ဘုရားရှင်နှင့်အတူ ဘိက္ခုသံဃ အပေါင်းတို့ ဝိဇကာဝဿထ ဝိဟာရကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့ကြသည်။ ဘုရားရှင် မြတ်ဗုဒ္ဓသည် ထို့အရင် တခေါက်ကလည်း ထိုနေရာ၌ သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့ပါ သည်။ ထိုအချိန်က ရှင်အနိရုဒ္ဓ၊ ရှင်နန္ဒိယနှင့် ကိမ္ဗိလ စသည့် ဘိက္ခုရဟန်း တို့သည် ဂိဇိဝဿထတွင် သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့ကြသည်။ တနေ့တွင် ဘုရားရှင် ဗုဒ္ဓသည် စကြိန်လျှောက်လျက် ဂေါသင်္ဂိဿလဝန် သို့ကြွခဲ့သည်။ သလဝန် ဥယျာဉ်စောင့် ဥယျာဉ်မှူးသည် ရှင်ဗုဒ္ဓအား အထံသို့ ကြွခွင့်မပြု၊ အဝမှာသာ ရပ်နေခိုင်းသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ရှင်အနိရုဒ္ဓက အဝေးကမြင်၍ ရှင်ဗုဒ္ဓထံသို့ အပြေးအလွှားပြေးလာခဲ့ပြီး “အသင် ဥယျာဉ်မှူး ရှင်တော်မြတ်ဗုဒ္ဓက ငါတို့ရဲ့ သာသနာဂုရု(မြတ်ဆရာ)ဖြစ်ပါတယ်။ အထံသို့ ကြွပါဘုရား” ဟု အရိုသေပြု ကာ ဥယျာဉ်ထံသို့ ပင့်ခေါ်သွားခဲ့သည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓသည် အထံသို့ ကြွလာခဲ့ပြီး ဘိက္ခုရဟန်းသုံးပါးတို့နှင့်အတူ သီတင်းသုံးသည်ကို မြင်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကာ ရဟန်းများအတူတူနေထိုင်ကာ သီတင်းသုံးရခြင်း၏ အရေးကြီးပုံကို ရှင်းလင်းပြောပြတော်မူခဲ့သည်။

နဒိကာမြို့သည် ဘုရားရှင်လက်ထက်မှာသော်လည်းကောင်း၊ နောက် ပိုင်းကာလမှာလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့အတွက် အချက်အချာကျသည့် နေရာ ဌာနတခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ နန္ဒာအမည်ဖြင့် ကျော်ကြားမှုရှိခဲ့သော ဘိက္ခုနီတပါးက ဘိက္ခုကာတွင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူခဲ့ဖူးသည်။ ဥပဿကများအနက် နာမည်ကျော်

ကြားမှုရှိခဲ့ကြသော သုဒတ္တ၊ ကကုဓ၊ ကာလိဂီ၊ နိကတ၊ ကာရိဿမ္မ၊ သုတ္တ၊ သံသုတ္တ၊ ဘဒရနှင့် သုဘဒ္ဒရတို့က နဒိကာမှာပင် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခဲ့ကြသည်။ သို့အကြောင်းများကြောင့် နဒိကာမြို့မှ ဘာသာဝင်တို့အတွက် ဖူးမျှော်ရာ အရပ်၌တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရက်အနည်းငယ်များ ကြာလာသည့် အခါ ဘုရားရှင်မှာ အာနန္ဒာအား ခေါ်၍ ဝေသာလီဖက်သို့ ထွက်ခွာကြရန် မိန့်တော်မူခဲ့ပါသည်။

နောက်တနေ့တွင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရှင်အာနန္ဒာနှင့် ဘိက္ခုသံဃအပေါင်းခြံရံလျက် နဒိကာမှ ဝေသာလီဖက်သို့ ထွက်ခွာကြွမြန်းလာခဲ့ကြသည်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် ဝေသာလီသို့ ကြွရောက်တိုင်း မဟာဝန်ရှိ ကုဋ္ဌာဂါရဿလ မှာပင် သီတင်းသုံးလေ့ရှိခဲ့သည်။ ယခုတစ်ခေါက်ကျမှ ဘုရားရှင်သည် ကုဋ္ဌာ ဂါရဿလသို့ မဝင်ဘဲနှင့် သာလာရှေ့ကနေ လျှောက်သွားတော်မူလေသည်။ သံဃအပေါင်းတို့မှလည်း ဘုရားရှင်နောက်က တန်းစီ၍ လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။ ဘုရားရှင်နှင့် ဘိက္ခုအပေါင်းတို့ ကြွနေသည့်လမ်းမှ ဝေသာလီမြို့သို့ ဦးတည် လျက်ရှိရာ မြို့တော်နှင့်မနီးမဝေးသောနေရာတွင် တည်ရှိသည့် သရက်ဥယျာဉ် ခြံကို မြင်တော်မူခဲ့သည်။ ထိုဥယျာဉ်သည် မဟာဝန်ရှိ ကုဋ္ဌာဂါရဿလာထက် ပိုကြီးမား ခန့်ထည်ကျယ်ပြန့်ပြီး ပိုမိုစိမ်းလန်းစိုပြေကာ သဘာဝအလျောက် စိက်ချမ်းမြေ့ပွေရာ အရပ်ကောင်းဖြစ်နေသည်။ ထိုအမွဝန် သရက်ဥယျာဉ်ခြံ၏ အဝင်တံခါးမုခ်က မြင့်မားပြီး ခြံကို ကျောက်နံရံတို့ဖြင့် လှပတင့်တယ်စွာ တည် ဆောက်ထားသည်။ ဥယျာဉ်ခြံအတွင်း သရက်ပင်များ တန်းစီကာစိုက်ပျိုးထား သည်။ ဥယျာဉ်ခြံ၏ သာယာမှုကို မြင်၍ ဘုရားရှင်ဗုဒ္ဓက မုခ်တံခါးဝ ရှေ့၌ တခဏမျှ ရပ်လျက် ဝေသာလီမြို့ဘက်သို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။ ဝေသာလီ မြို့သည် ထိုနေရာမှ နီးနေသည်ကို မြင်တွေ့၍ တစ်ခါ သရက်ဥယျာဉ်ကို ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ မြို့တော်၏ ဆူညံနေမှုမှ လွတ်ကင်းနိုင်ပြီး သဘာဝ၏ ဆိတ်ငြိမ်မှု အောက်၌ စိတ်ရွှင်လန်းမှု ဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွေးဆဟန်ရှိခဲ့ သည်။ ဘုရားရှင်က မိမိဘိက္ခုသံဃအပေါင်းပါတို့နှင့်အတူ ထိုဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော်မူခဲ့သည်။

ဘုရားရှင် ဝေသာလီသို့ ကြွချီမှုနေစဉ် အလွန်လှပတင့်တယ်သော အမွဥယျာဉ်တခုကို လှမ်း၍ မြင်လိုက်တော်မူသည်။

ရှင်ဗုဒ္ဓနှင့် သံဃအပေါင်းတို့က အဝတံခါးမှ ကြွဝင်လာသည်ကိုမြင်၍ တံခါးမှူးမှ အရိုအသေပေးကာ တဖက်တွင် ရပ်နေလေသည်။ တံခါးမှူးသည် ရှင်ဝိမလအား ဥပ္ပဇ္ဈယ် ပြုတုန်းက ဘုရားရှင်ဗုဒ္ဓနှင့် အပေါင်းပါသံဃတို့အား ဖူးမျှော်ဖူး၏။ ရှင်ဗုဒ္ဓသည် ဘန္တေ ဝိမလ၏ (သုသတာ)ဂုရု ဖြစ်ကြောင်းကို လည်း တံခါးမှူးက သိရှိထားသည်။ ယခုလို မြတ်ဗုဒ္ဓကိုယ်တိုင်က ဤဥယျာဉ်သို့ ကြွလာသည်က အလွန်ထူးခြားသည့် လက္ခဏာဆောင်ခြင်းဖြစ်၍ တံခါးမှူးက သခင်မ အမွပါလီအား သတင်းပို့ပေးရန် “သတ္တဘုမ္မိပြဿဒိ”သို့ အပြေး အလွှား သွားခဲ့သည်။ “သတ္တဘုမ္မိ”ဗိမ္မာန်၏ ရှေ့မုခ်သို့ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဤသို့ အော်ဟစ်ပြောလိုက်၏။ “အကုန္တိပံအား အရှင်သခင်မနှင့် အမြန်ဆုံး တွေ့ပေးရန် စီစဉ်ပေးကြလော၊ သခင်မကို အရေးကြီးသော သတင်းတခုပေးစရာ ရှိနေပါတယ်”

ဥယျာဉ်မှူး၏ ဖျာများနေသော အနေအထားကိုမြင်၍ အဆောင်၏ အတွင်းအပြင်တို့မှ လူများသည် မုခ်ဝသို့ စုမိလာ ကြလေသည်။ ထိုလူများ သည် ဥယျာဉ်တံခါးမှူးသယ်ယူလာသည့်သတင်းကို သိလိုချင်စောဖြင့် သူ့အား ပိုင်း၍ မေးကြကုန်၏။ သို့သော် တံခါးမှူးက သယ်ယူလာသည့် သတင်းကောင်း အား သခင်မအား အရင်ပေးရပါမည်သာ ပြောဆိုနေလေသည်။ တံခါးစောင့်

များက ဥယျာဉ်များကို အမ္ဗပါလီရှေ့မှောက်သို့ အမြန်ခေါ်သွားခဲ့သည်။ အမ္ဗပါလီ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာသော ဥယျာဉ်များက လက်အုပ်ချီကာ ဤသို့ပြောပြခဲ့ သည်။

“ဒေဝီ အရှင်သခင်မ ငါတို့ဥယျာဉ်ထဲမှာ ရှင်တော်မြတ်ဗုဒ္ဓ ကြွရောက် လာပါတယ်။ ဘုရားရှင်နှင့်အတူ ဘိက္ခုသံဃအပါး (၁၂၀၀) လည်းပါပါတယ်။” ထိုသတင်းကောင်း သတင်းမြတ်ကို ကြားလျှင် ကြားချင်း အမ္ဗပါလီ၏ မျက်နှာ မှာ ရှင်လန်းလာပြီး “အသင် ဥယျာဉ်မှူး ယခုချက်ချင်းဥယျာဉ်ခြံသို့ ပြန်သွား လော့၊ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃအပေါင်းတို့အား လိုအပ်သလို ပြုစုစောင့်ရှောက် ထား၊ ငါကိုယ်တိုင်အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း ဘုရားရှင်အား ဖူးမျှော်ရန် လာခဲ့ဦးမည်။”

ဘုရားရှင်သည် အမ္ဗပါလီ၏ သရက်ဥယျာဉ်ထဲသို့ သီတင်းသုံးတော့မည်ဟု ကြားသိ၍ ဝမ်းမြောက်ပီတိဖြစ်နေပုံ။

သခင်မ၏ မိန့်ကြားချက်ကို နာယူကာ ဥယျာဉ်မှူးသည် ချက်ချင်း ပြန်ထွက်ခွာရန် ပြုလေသည်။ အမ္ဗပါလီသည် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီး ဥယျာဉ်မှူး အား ခဏနေခိုင်းကာ သူ၏လည်ဆွဲတော်များမှ အလွန်တန်ဖိုးကြီးသည့် ရတနာလည်ဆွဲ တကုံးကို ဆုလဒ်အဖြစ် ပေးကမ်းလိုက်သည်။ ဥယျာဉ်မှူးမှာ

အရှင်သခင်မအား ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် သာဓု၊ သာဓုဟုခေါ်ကာ သတ္တဘုမ္မိ အဆောင်မှ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ အမ္ဗပါလီသည် မိမိပိုင်ရထားများကို ချက်ချင်း ခေါ်ခိုင်းခဲ့ပြီး “အသင်တို့ ရထားတွေကို ပြင်ဆင်လော့” ငါတို့အားလုံး ယခု ချက်ချင်း ဥယျာဉ်သို့ထွက်သွားပြီး ရှင်တော်မြတ်ဗုဒ္ဓကို ဖူးရဦးမည်။ ကျေးကျွန် တို့ကိုလည်း အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ခိုင်းပြီး နောက်ကလိုက်ပါရန် ခိုင်းလေသည်။

နှစ်ကာလ အတော်ကြာခဲ့ပြီး သတ္တဘုမိအဆောင်၌ ယနေ့ယခုလို အလုပ်များနေခြင်းကို မတွေ့ရသေး။ သတ္တဘုမိ အဆောင်သည် ဆိတ်ငြိမ် နေသည်မှာ ကြာနေပြီး ရုတ်တရက် ယခုလိုလှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာခြင်း အကြောင်းကို ပြင်ပမှ လူများက အံ့ဩသင့်လျက်ရှိခဲ့ကြသည်။ အမ္ဗပါလီသည် ဘုရားရှင်ဗုဒ္ဓအား ဖူးမျှော်ရန် သရက်ဥယျာဉ်သို့ ထွက်ခွာသွားမည့် သတင်းမှာ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း ဝေသာလီမြို့တလျှောက် ပြန့်နှံ့သွားခဲ့လေသည်။ ထိုသတင်းကို ရလျှင်ရချင်း ဝေသာလီ မြို့သူမြို့သားများက သတ္တဘုမိ အဆောင် ရှေ့၌ စုဝေးလာခဲ့ကြသည်။ ဝေသာလီမင်းသားများနှင့် သူဌေးသူကြွယ်တို့က ကိုယ်စီကိုယ်စီယာဉ်များစီးနင်းကာ လိုက်ပါရန် စုဝေးလာကြလေသည်။ ဆင်းစီး မြင်စီး၊ ရထားစီ၍ လိုက်ပါလာသူများ၏ ဦးရေမှာ မနည်းလှပါ။ အမ္ဗပါလီမှာ သတ္တဘုမိအဆောင်မှ အပြင်မထွက်တာလည်း ကြာခဲ့ပြီး ယနေ့ဆိုလျှင် အမ္ဗပါလီသည် ပိုးဖြူခြုံထည်ဖြင့် ကိုယ်၏ အပေါ်ပိုင်းကို ခြုံထားကာ သူ့ပိုင်ဆိုင်ဖြူကို စီးလျက် သတ္တဘုမိအဆောင်၏ “သီဟာဒွါရ”ခေါ် ခြင်္သေ့နှစ်ကောင်ရုပ်ထုဖြင့် ထုထားသည့် တံခါးပေါက်ဝမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ အမ္ဗပါလီကို တချက်မျှ ကြည့်လိုသော ဆန္ဒဖြင့် အဆောင်ပြင်ပမှ စုဝေး နေကြသည့်သူများမှာ ပန်းအနီဖြင့် ဖြန့်ကြဲကာ ကြိုဆိုခဲ့ကြသည်။

ဝေသာလီမြို့တော်၏ လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်ကာ ဆင်ဖြူစီးရာမှ ဆင်းသက်၍ မြင်းရထားကို စီးလေသည်။ သရက် ဥယျာဉ်ဖက်သို့ သွားသည့် လမ်းမကြီးအတိုင်း အမြန်မောင်းခိုင်းသည်။ အမ္ဗပါလီသည် စောသည်ထက်စော အောင် ဘုရားရှင် အား ဖူးမျှော်လိုသည့် စိတ်ဇောကြီးနေသည်။ အမ္ဗပါလီ၏ ရထားနောက်က အပေါင်းအဖော် အပျိုကညာများ ကိုယ်စီကိုယ်စီ ရထားယာဉ် များဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။ အပေါင်းအဖော် အခြေအရံ အသီးသီးတို့မှာ ပန်းမာလာများ အသီးသီးကိုင်ထား ခဲ့သည်။ အမွှေးနံ့သာအမျိုးမျိုးတို့ကိုလည်း ဆောင်ထားကြသည်။

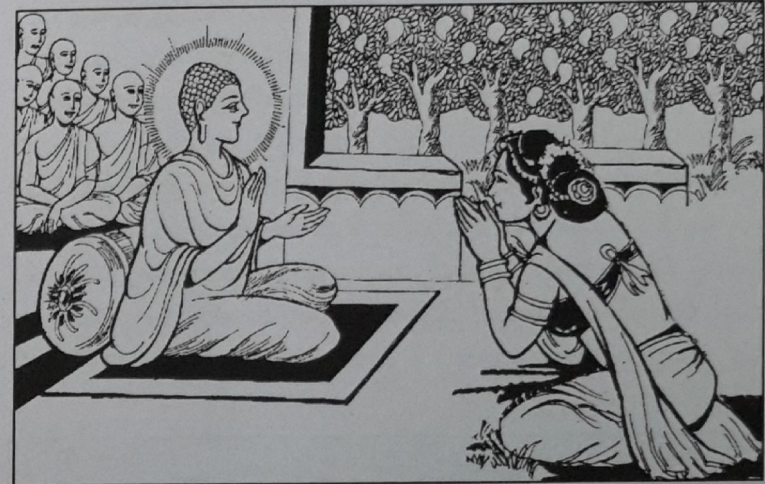

အမွပါလီသည် ဘုရားရှင်အား ဖူးမျှော်ရန် သရက်ဥယျာဉ်သို့ ထွက်လာသည်ပုံ။

သရက်ဥယျာဉ်အနီးသို့ ဆိုက်ရောက်သောအခါ မြင်းရထားကို ရပ်ခိုင်းသည်။ ရထားပေါ်မှ ဆင်းသက်၍ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ခြေလျင်လျှောက်ကာ ဝင်သွားခဲ့သည်။ ပန်းများဝေဝေဆာဆာ ပွင့်နေသည့် အပင်တပင်အောက်၌ အေးချမ်းသည့် မုဒရဖြင့် ဘိက္ခုအပေါင်းခြံရံကာ ထိုင်လျက် ဗုဒ္ဓမှ တရားဟောနေကြောင်းကို လှမ်း၍မြင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အမွပါလီသည် အသာအယာ လျှောက်လျက် လက်အုပ်ချီကာ ဘုရားရှင်အား သုံးပတ်ပတ် အရိုအသေပြုကာ သင့်တော်သည့် နေရာတွင် ထိုင်လေသည်။ ကျေးကျွန်အပေါင်းအဖော်များက လည်း ဘုရားရှင်အား အသီးသီးရှိခိုးကတော့ခဲ့ပြီး မိမိတို့နှင့် သင့်တော်သည့် နေရာများတွင် အသီးသီးထိုင်ကြလေသည်။ အမွပါလီသည် လက်အုပ်ချီ မျက်စိမှိတ်ကာ မြတ်ဗုဒ္ဓဟောကြားခဲ့သည့်တရား များကို နာယူတော်မူ၏။

ထိုနေ့က ဗုဒ္ဓသည် အနိစ္စဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူသည်။ အနိစ္စဒေသနာ၏ အနှစ်သာရကို နာယူလျက် အမွပါလီ၏ စိတ်ထဲ၌ မိမိရူပါရုံ အလှူဂုဏ်ရည်၊ ဥစ္စာဓနကြွယ်ဝချမ်းသာမှုဂုဏ်ရည် တပ်မက်မှုတို့ကို မုန်းတီးလာခဲ့သည်။ ဘုရားဒေသနာတော်ကို နာယူလျက် သူမ၏ မျက်လုံး အိမ်များမှ မျက်ရည်များ လျှံတက်လာခဲ့တော့သည်။ ဘုရား၏ သရဏဂုဏ်ကို ရရှိ၍ သူမ၏ လောက၏ ချမ်းသာမှုအစုံတို့ကို ရရှိထားပြီးသကဲ့သို့ ပီတိဖြစ်မိလေသည်။ မျက်ရည်များ အတော်ကြာ ယိုထွက်သွားသည့်အခါ အမွပါလီသည်

သူထိုင်ရာမှထ၍ ဗုဒ္ဓ၏ ရှေ့မှောက်တွင် လက်အုပ်ချီလျက် လာရောက်ထိုင်တော်မူသည်။

ဘုရားရှင်က အမွပါလီကို စိုးရိမ်ပူပန်မနေနှင့် လျှောက်ထားစရာများကို ရဲရဲလျှောက်ပါ။

အမွပါလီမှာ သူ့ဘဝတွင် ပထမဆုံး ဘုရားရှင်၏ တရားဒေသနာတော်ကို နာယူခွင့် ရရှိခဲ့ရာ မြှက်ကြားခဲ့သည့် ဒေသနာတော်၏ စကားလုံးတိုင်းကို သေချာအာရုံစိုက်ကာ နာယူခဲ့သည်။ သူမ၏ ကြည်လင်သန့်စင်သည့် စိတ်နှလုံး သားပေါ် ဒေသနာတော်၏ သဘောသဘာဝမှ ဩဇာနက်ရှိင်းစွာ ညောင်းခဲ့သည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဒေသနာကို နာယူကာ အမွပါလီ၏ စိတ်ဒွိဟများ ကင်းရှင်းလာခဲ့သည်။ သူမဘဝနှင့် ကျင်လည်မှုတို့အပေါ် အရှက်စိတ်ပူပန်မှုများ လည်း ကင်းရှင်းလာ၍ သက်သာမှုကြီးစွာ ရရှိလာသည်။ သူမသည် ယနေ့ယခု ခိုင်မြဲသော သံဓိဋ္ဌိန်တခု ချမိထားပြီး ဖြစ်သည်။

သူမသည် ပြည့်တန်ဆာ ဘဝတွင် ကျင်လည်ခဲ့ရသည် မဟုတ်လော၊ သူမ အသက်ရှင်မှီတင်းနေထိုင်ရန်အတွက် သူမ၏ ရုပ်ရည်ကိုယ်ရည်တို့ကို ရင်းနှီးခဲ့ရသူ တဦးဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်လော။ မည်သို့မည်ပင် ဖြစ်နေလင့်ကစား အခြေအနေ တခုလုံးနှင့် သူမကျင်လည်ခဲ့ရသည့်ဘဝကို မည်သို့မျှ စောဒက တက်စရာ မရှိတော့ပါ။ မိစ္ဆာစာရ၊ ဗျာတိစာရ မဟုတ်မမှန် ကျင့်ကြံခြင်း သူများ သားမယားကို ပြစ်မှားခြင်း၊ သေရည်သေရက်များသောက်သုံးခြင်းနှင့် အခြား ဒုစရိုက်တို့တွင် နစ်မြုပ်နေသောသူများနှင့် ယှဉ်ကြည့်၍ စဉ်းစားပါက သူမ

ကျင်လည်ခဲ့ရသည့် ဘဝမျိုးမှာ မြင့်မားနေသည်ဟု မြင်တွေ့လာခဲ့သည်။ အခြားဟာ မဆိုဝံ့သော်လည်း ဝေသာလီပြည်၌ အမွပါလီ၏ ဂုဏ်အင်္ဂါတို့မှာ မိဖုရားတဦးတပါးထက်တော့ မနည်းလှပါ။ သတ္တဘုမိအဆောင်တော်၌ သူမနေထိုင်ပုံမှာ မည်သည့်မင်းစိုးရာဇာတို့ထက် နိမ့်ကျနေသည်လည်း မဟုတ်ပါ။ မင်းစိုးရာဇာဘုရင်မိဖုရားတို့ စံရသကဲ့သို့ စံစားရခဲ့ပါသည်။ လိစ္စဝီလူအဖွဲ့အစည်းများ အကြား အမွပါလီသည် ဂုဏ်သိက္ခာ ပြည့်စွာဖြင့် နေထိုင်ခွင့် ရရှိခဲ့သော အမျိုးသမီးတဦးအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ အံ့ကျဉ်းချုပ်၍ ပြောရပါက အမွပါလီသည် ဝေသာလီပြည်၏ ဂုဏ်၊ တန်ဆာတခုအဖြစ် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှု ရရှိထားသည်။ သူမသည် ဘုရားရှင်ထံမှ တစုံတခု လျှောက်ထားလိုသည့် စိတ်ဟန်ပြုလာသည်ကို မြင်၍ အရှင်ဗုဒ္ဓမှ “ဘဒရေ လျှောက်ထားလိုရာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း လျှောက်ပါ။ အားနာရှက်ကိုးစရာမလိုပါဘူး” ဟူ၍ မိန့်ကြားခဲ့သည်။

အမွပါလီ၏ ဖိတ်မန်တကာပြုခြင်းကို ဘုရားရှင်မှ ခပ်မဆိတ်နေ၍ လက်ခံတော်မူသည်ပုံ။

ဘုရားရှင်၏ မိန့်ကြားချက်ကို ကြားသိ၍ အမွပါလီသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားခဲ့သည်။ ဘာလျှောက်ရမည်လည်း မသိဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ခဲရာခဲဆစ် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းကာ ဤသို့ ဆိုလေသည်။ “အရှင်ဘုရား

အကျွန်ုပ်တကာမ၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို ပယ်များပယ်ဖျက်သွားမှာကို စိုးရိမ်ပူပန်နေလို့ မလျှောက်ရဲပါဘုရား”

“ဘဒရေ အမွပါလီ၊ စိတ်ဒွိဟဖြစ်စရာမလိုဘူး၊ မိမိလိုရာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရဲရဲဝံ့ လျှောက်ထားနိုင်ပါသည်။” ဘုရားရှင်၏ မြက်ကြားချက်များကို ကြားသိ၍ အမွပါလီသည် ဤသို့လျှောက်ထားခဲ့သည်။ “အရှင်ဘုရား မြက်ကြားပေးသည့် တရားဒေသနာတော်ကို နာယူခွင့်ရရှိခဲ့သည်ဖြင့် အကျွန်ုပ်မသည် လူဖြစ်ရခြင်း၏အကျိုး နပ်ခွဲပြီ ဖြစ်ပါသည်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားနှင့် ဘုရားသားတော်များဖြစ်ကြသည့် ဘိက္ခုသံဃအပေါင်းတို့အား နက်ဖြန် မိမိအိမ်သို့ ဆွမ်းကပ်လှူလို၍ ဖိတ်မန်တကာပြုခြင်းကို လက်ခံပေးပါဘုရား” ဟု လက်အုပ်ချီကာ ဖိတ်မန်တကာပြုလေသည်။

ဘုရားရှင်သည်လည်း ခပ်မဆိတ်နေ၍ အမွပါလီ၏ ဖိတ်မန်တကာပြုခြင်းကို လက်ခံလိုက်သည်။ ဘုရားရှင်မှာ မိမိ၏ ဖိတ်မန်တကာခြင်းကို လက်ခံလိုက်ပြီဟု သိရှိရ၍ အမွပါလီသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ထိုင်ရာမှထသည်။ ဘုရားရှင်အား နဂိုအတိုင်း လက်အုပ်ချီသုံးပတ်ပတ်လျက် ရှိခိုးအရိုအသေပြုကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားရန် ပြင်ဆင်လေသည်။

အမွပါလီသည် ဘုရားရှင်အား ဖူးမျှော်ရခြင်းအတွက် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်နေပုံ။

အမွေပါလီမှာ ရှေ့ကလမ်းလျှောက်ထွက်လာပြီး အပေါင်းပါတို့အား လိုက်ပါရန် မိန့်ကြားခဲ့သည်။ ဥယျာဉ်ပြင်ပမှ စောင့်ဆိုင်း၍ ရပ်ထားသည့် မြင်းရထားကိုစီး၍ ဝေသာလီပြည်လမ်းမကြီးအတိုင်း စံအိမ်တော်သို့ ထွက်ခွာခဲ့သည်။ အပေါင်းပါတို့မှာလည်း ကိုယ်စီကိုယ်စီရထားယာဉ်များကို စီးလျက် အမွေပါလီ၏ ရထားနောက်က လိုက်ပါထွက်ခွာသွားခဲ့ကြသည်။

ထိုဥယျာဉ်သို့ စုဝေးလာခဲ့ကြသော ဝေသာလီမြို့သူမြို့သားတို့သည် ဘုရားရှင်အား ဖူးမျှော်ရန် မိမိတို့အလှည့်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိခဲ့ရာ အမွေပါလီနှင့် အပေါင်းပါတို့က ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီးနောက် အသီးသီးတို့မှ ဘုရားရှင်အား ရှိခိုးဖူးမျှော်ခဲ့ကြသည်။

ယနေ့ အမွေပါလီမှ အဆမတန် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေသည်။ သူမ၏ ထိုဝမ်းသာမှုတို့မှာ အတိုင်းအတာမရှိ ဖြစ်နေသည်။ သာကျမုနိ အရှင်ဂေါတမ မဟာဂရုဏာရှင် မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဘိက္ခုသံဃအပေါင်းအား ဆွမ်းဘောဇဉ် ကပ်လှူခွင့်ရသည့် အခွင့်အလမ်းသည် သူမတစ်ပါး အကြီးမားဆုံး အခွင့်အလမ်းဟု ထင်မြင်ယုံကြည်သည်။ နက်ဖြန် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်က မိမိဘိက္ခုသံဃအပေါင်းပါတို့နှင့်အတူ သူမစံအိမ်တော် သတ္တဘုမိသို့ ကြွလာဦးမည် ဖြစ်သည်။ အမွေပါလီ သည် သူ့လက်တို့ဖြင့် ဆွမ်းဘောဇဉ်များ ကပ်လှူပေးမည် စသည့်စသည့် အတွေးလှိုင်းတို့သည် အမွေပါလီ၏ စိတ်ဦးနှောက်တွင် မကြာမကြာပေါ်ထွန်းနေပြီး သူမ၏ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာမှုသည် ထိန်းသိမ်းမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေပေသည်။ အမွေပါလီ၏ အတွေးလှိုင်းနှင့်အတူ သူမနှင့် အခြွေအရံတို့ စီးနင်းလာခဲ့ကြသည့် မြင်းရထားများသည် လမ်းမပေါ်မှ အလျင်ကြီးစွာ မောင်းနှင် ပြေးလျက်ရှိခဲ့ရာ လမ်းတလျှောက် ဖုန်တလူးလူးထခဲ့ရသည်။

လမ်းခုလတ်တွင် ဝေသာလီမင်းညီမင်းသား၊ သူဌေးသူကြွယ်သား ယောက်ျားအချို့တို့သည် ဘုရားရှင်အား ဖူးမျှော်ရန် သရက်ဥယျာဉ်သို့ အပြေးအလွှားသွားနေကြသူများနှင့် တိုးခဲ့ကြသည်။ ဘုရားရှင်မှ ကုဋ္ဌာဂါရသာလဠိ တည်းခိုခြင်းမပြုဘဲ အမွေပါလီ၏ သရက်ခြံတွင်သီတင်းသုံးသည့်သတင်းကို ကြားသိ၍ များစွာစိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေကြသည်။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ကိုယ်တော်တိုင်တွေ့ရှိက သရက်ခြံမှ ကုဋ္ဌာဂါရသာလသို့ ရွှေ့ပြောင်းသီတင်းသုံးရန် လျှောက်ထားလိုသူများလည်း ပါဝင်ခဲ့ကြ သည်။

ယင်းလိစ္ဆဝိကုမာရ (ယောက်ျားပျို)တို့သည် ရောင်စုံဝတ်စုံများကို စုတ်ဆင်ထားကြသည်။ တချို့က နက်ပြာရောင် ဝတ်စုံကိုဝတ်၍ နက်ပြာရောင် တန်ဆာဗလာတို့ကို ဆင်ထားကြသည်။ တချို့မှာ အနီရောင်၊ အချို့မှာ အဝါရောင်ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်၍ ထိုအရောင်တို့နှင့် လိုက်ဖက်သည့် တန်ဆာဗလာများကို လှပတင့်တယ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားကြောင်း တွေ့ရှိသည်။ ထိုသို့ လှပဝင့်ကြားစွာ ဝတ်ဆင်ထားကာ သွားနေခြင်းကိစ္စကလည်း သာမန်ကိစ္စတော့မဟုတ်၊ ဇေယျတခွင်ကျော်ကြားနေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်အား ဖူးမျှော်ရန် သွားနေခြင်း အခွင့်ထူးအခါထူး ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။ ယင်းမင်းညီမင်းသား အပေါင်းတို့မှာလည်း တန်းစီ၍ ကိုယ်စီရထားယာဉ်တို့ဖြင့် သရက်ခြံဖက်သို့ ဦးတည်လျက်ရှိခဲ့ကြသည်။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် သံဃာအပေါင်းတို့အား သခွါကြည်ဖြူကြသူများဖြစ်ကြသည်။

လိစ္ဆဝိမင်းတို့၏ ယာဉ်တန်းက သရက်တောဖက်သို့ မြင်ခွါသံ ဆူဆူညံညံနှင့် သွားနေကြသည်။ တဖက်မှ အမွေပါလီနှင့် အပေါင်းပါတို့ ကိုယ်စီစီးလာသည့် ရထားယာဉ်တန်းတို့က မြင်တွေ့သည့် ရှုခင်းမှာ အလွန်စည်ကားလှပနေသည်။ လိစ္ဆဝိမင်းသားတို့သည် အမွေပါလီစီးလာသည့် ရထားယာဉ်ကို တိုက်ပွတ်လျက် ရှေ့သို့ပြေးထွက်သွားခဲ့သည်။ ထိုအခါ အချို့သော မင်းသားတို့က

ဝေသာလီမင်းသားတို့ ဘုရားရှင်အား ဖူးမျှော်ရန် သရက်ခြံသို့ အသွားတွင် အမွေပါလီက ဘုရားရှင်အားဖူးမျှော်ပြီး ပြန်လာပုံ။

အမွှာပါလီ၏ မြင်းရထားနောက်မှ ပြေးဝင်လာလျက် “အသင် အမွှာပါလီ အဘယ်ကြောင့်များ သင်ယခုကဲ့သို့ ဝင့်ကြားနေရပါသနည်း” ဟု မေးမြန်းခဲ့ကြသည်။

ထိုအခါ အမွှာပါလီမှ “အသင်မင်းသား အပေါင်းတို့ နားထောင်ကြလော့၊ နက်ဖြန် ငါပြည့်တန်ဆာ၏ ဖိတ်မာန်တကာ ပြုခြင်းကို လက်ခံပြီး လူနတ် ဗြဟ္မာတို့၏ အထွဋ်အမြတ်ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် မိမိသံဃအပေါင်းတို့နှင့် ဆွမ်းဘုဉ်းရန် ငါ့အိမ်ကို ကိုယ်တော်တိုင်ကြွလာဦးမည်ဖြစ်သည်။”

အသင်မင်းသားတို့ ကျမဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေခြင်း၏အကြောင်းကို သင်တို့အား မည်ကဲ့သို့ပြောပြရဦးမည်နည်းဟု အမွှာပါလီက ဂုဏ်ဝင့်ကြားစွာ ပြောနေပုံ။

အမွှာပါလီထံမှ ထိုစကားကို ကြားသိ၍ ဝေသာလီမင်းသားတို့သည် မိမိဂုဏ်သိက္ခာနှင့် မာန်မာနကို ထိပါးလာသလို စံစားခဲ့ရသည်။ ၎င်းတို့မှာ ဝေသာလီပြည်၏ မင်းသားမင်းနွယ်ဖြစ်ခြင်းမှ အမွှာပါလီလောက်တောင် အထင်ကြီးစရာ မရှိတော့ပါ လားဟု ထင်မြင်လာကာ စိတ်ပူပန်သောက ဖြစ်ကြကုန်သည်။ အမွှာပါလီမှာ ဘုရားရှင်အား ဆွမ်းကပ်ခွင့် ရရှိသွားသဖြင့် သူမသည် ငါတို့ထက် ကံကောင်းလေစွပါတကား ဟု တီးတိုးပြောဆိုကြလေသည်။ အမွှာပါလီအား ရွှေငွေကြေးပေးပြီး ထိုအခွင့် အလမ်းကို ငါတို့ဝယ်ယူနိုင်မည်လို့လဲ ထင်မြင်ယူဆခဲ့ကြသည်။

ဥစ္စာဓနမာန်မာန ထောင်လွှားနေသော ယင်းမင်းသားတို့က အမွှာပါလီအား ဤသို့ပြောဆိုခဲ့သည်။ ဘဒရေ (ကျက်သရေဆောင်အမျိုးသမီး) အမွှာပါလီ၊ ဘုရားရှင်ဗုဒ္ဓနှင့် သံဃအပေါင်းတို့အား ဤသို့ပြောဆိုခဲ့၏။ ငါတို့အိမ်

မှာ ဆွမ်းဘုဉ်းပါစေလား၊ ထိုအခွင့်အရေးကို ငါးတို့အား ပေးနိုင်ပါလျှင် ငါတို့မှာ အမွှာပါလီတောင်းဆိုသမျှ ရွှေငွေပမာဏကို ပံ့၍ ပေးအပ်ပါမည်။

အမွှာပါလီသည် ထိုမင်းသားတို့၏ တောင်းဆိုချက်ကို ကြားသိ၍ ဤသို့ ပြန်ပြောလေသည်။ “သခင် မင်းသားအပေါင်းတို့ အစစအရာရာကို ငွေကြေးဖြင့် ဝယ်ယူရလိမ့်မည်မထင်ကြပါနှင့် မင်းသားအပေါင်းတို့ ကျွန်မအမွှာပါလီ၏ မာန်မာနကိုတော့ ရှင်တို့ဝယ်ယူလိုတော့ မရပါဘူး၊ မှတ်ထားကြပေလော့၊ နက်ဖြန် ဘုရားရှင်အား ဆွမ်းကပ်ခွင့်ရထားသည့် မင်္ဂလာအခွင့်အလမ်းကိုတော့ ရှင်တို့ပေးလိမ့်မည် ရွှေသပြာ ထောင်သောင်းသိန်းနှင့်မက ငါလဲနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။”

ဝေသာလီမင်းသားအပေါင်းတို့သည် ယခုဆိုလျှင် ပြည့်တန်ဆာမတဦး၏ ရှေ့မှောက်တွင် မတတ်သာသည့် အဖြစ်မျိုး နှင့် ကြံခဲ့ရလေပြီ။

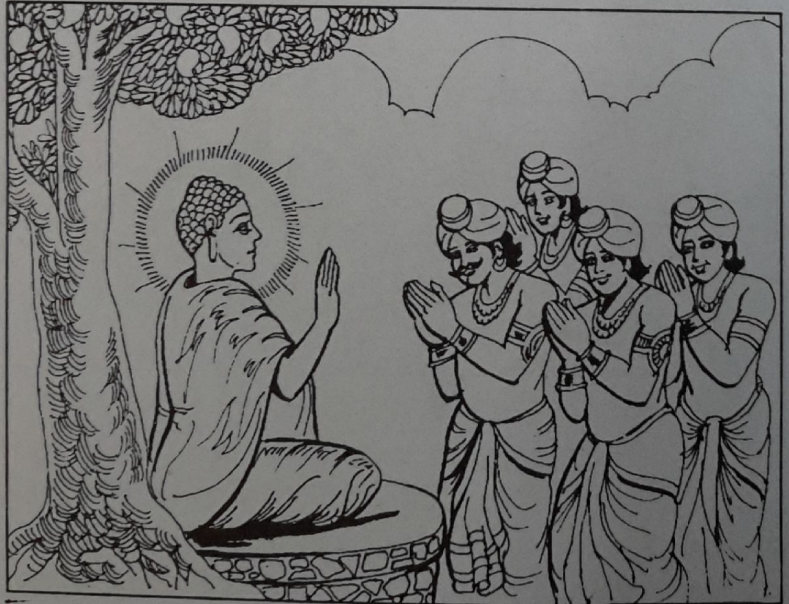
အမွှာပါလီ၏စိန်ခေါ်ခြင်းကို ကြားရ၍ မင်းသားတို့သည် စိုးရိမ်ပူပန်သွားရသည်ပုံ။

“ဘာမဟုတ်တဲ့ ဂဏီကာတစ်ယောက်က ငါတို့ကို အနိုင်ယူသွားပြီ” ဟု တီးတိုးပြောဆိုကြလေသည်။ နောက်ဆုံး၌ မင်းသားအပေါင်းတို့သည် ရှင်ဗုဒ္ဓအား ဖူးမျှော်ရန် အမွှာပါလီ၏ သရက်ခြံဘက် ထွက်ခွါသွားခဲ့ကြလေသည်။ လိစ္ဆာမင်းညီ မင်းသားတို့ လာနေကြောင်းကို အဝေးကလှမ်းမြင်၍ ရှင်ဗုဒ္ဓသည် သံဃအပေါင်းတို့အား ဤသို့ဆိုလေသည်။

“ချစ်သာ ဘိက္ခုတို့၊ သင်တို့သည် နတ်ဒေဝတာများကို မမြင်ဘူးပါက၊ ယနေ့ယခု ငါတို့ရားထံလာနေကြသော လိစ္ဆဝီ မင်းညီမင်းသားတို့အား ကြည့်လိုက်ကြလော၊ ဤလိစ္ဆဝီမင်းသားမင်းကြီးတို့သည် “ဒိဗ္ဗလောက” နတ်ပြည်မှာ နေထိုင်ကြသည် နတ်များနှင့် မခြားနားကြပါ။ နတ်များနှင့် ပမာတူပါ တယ်” ဟု၍ မြွက်ကြားခဲ့ဖူးသည်။

လိစ္ဆဝီမင်းသားများက ရထားယာဉ်တို့ဖြင့် သွားလို့ဖြစ်နိုင်သည့်နေရာ အထိ ရထားဖြင့်သွားခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ရထားယာဉ်များကို ထားခဲ့၍ ခြေလျင်လျှောက်ကာ ဥယျာဉ်ထဲ အရှင်ဗုဒ္ဓသည် သံဃများခြံရံလျက် ထိုင်တော်မူနေသည့် နေရာထိ သွားရောက်ခဲ့ကြသည်။ မင်းသားမင်းငယ် အသီးသီးတို့သည် ဗုဒ္ဓအား ရှိခိုးအရိုအသေပြုကာ မိမိတို့နှင့် သင့်တော်သည့် နေရာများသို့ အသီးသီးထိုင်ကြလေသည်။

အခွင့်အခါ ကြုံလာသည်နှင့်အညီ ဝေသာလီမင်းတို့မှ “အရှင်ဘုရား၊ ဘုရားနှင့်အတူ သံဃအပေါင်းတို့အား ဆွမ်းဘောဇဉ် ကပ်လှူဒါန်းလိုကြသည့် အတွက် တပည့်တော်တို့ ဖိတ်မာန်တကာပြုခြင်းကို လက်ခံတော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားကြကုန်၏။

ဝေသာလီမင်းသားတို့လည်း ဘုရားရှင်အား ဖူးမျှော်ရန် သရက်ဥယျာဉ်တောသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည့်ပုံ။

လိစ္ဆဝီမင်းတို့၏ ဖိတ်ကြားချက်ကို ကြားသိကာ ဗုဒ္ဓသည် ဤသို့ ဖြေကြားခဲ့သည်။ “အသင်မင်းသားအပေါင်းတို့ နက်ဖြန်အတွက် ဆွမ်းဘောဇဉ် ဘုဉ်းရန် အမွပလီ၏ ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံထားပြီမို့ အသင်မင်းသား တို့အား နက်ဖြန်အချိန်ပေးလက်ခံခြင်းမသင့်” ဟု ဖြေကြားခဲ့သည်။

ဘုရားရှင်၏ ဖြေကြားချက်ကို ကြားသိ၍ ဝေသာလီမင်းသားတို့က ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအဖြတ်သတ်မှတ်ချက်ကို ပြောင်းလို့မရနိုင်ကြောင်း သဘောပေါက် နားလည်ကြခဲ့လေသည်။ ၎င်းတို့သည် ဘုရားရှင်၏ မြွက်ကြားချက်ကို အနမောဒနာ ပြုကြလေသည်။ ဝေသာလီမင်းသားတို့သည် ထိုင်ရာမှထ၍ ဘုရားရှင်အားလက်အုပ်ချီကာ ရှိခိုးရိုသေပြုကြပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

အမွပလီမှာ နေအိမ်တော်သို့ပြန်ရောက်ကာ ရှင်ဗုဒ္ဓနှင့် ဘိက္ခုသံဃအပေါင်းတို့အား နက်ဖြန်ဆွမ်းကပ်လှူမည့် ဝေယျဝေစ္စအတွက် အလုပ်များ ခဲ့သည်။ ဆွမ်းဘောဇဉ်အမျိုးမျိုးတို့ကို ချက်ပြုတ်ကျွမ်းကျင်သည့် စားဖိုမျိုးကောင်းများ၊ ၎င်းတို့ အားကူညီပေးကြမည့် အလုပ်သမားများအား ဆင့်ခေါ်ကာ ဆွမ်းချက်ကြရန် တာဝန်ခွဲပေးခဲ့သည်။ သတ္တဘုမိအဆောင်တော်အား ပန်းမာလာအမျိုးမျိုး ချိတ်ဆွဲပြီး အမွှေးအကြိုင်အမျိုးမျိုးတို့ ပက်ဖြန်းကာ သတိုး

ဘုရားရှင်နှင့် ဘိက္ခုသံဃာများ ဆွမ်းဘောဇဉ်အမျိုးမျိုးတို့ကို ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်နေပုံ။

သမီးအလှကညာတဦးအား အလှပြင် ဆင်သလို ပြင်ဆင်ခဲ့ကြသည်။ ညသန်းခေါင်ကျော်အချိန်မှစ၍ ဆွမ်းဘောဇဉ်အချိုအချဉ်ဟင်းအမျိုးမျိုးတို့ကို ချက်ပြုတ်ခဲ့ကြ သည်။ အမွပါလီမှာလည်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ချက်ပြုတ်မှုအဝဝတို့ကို ကြည့်ရှုကမက၍ ပြုခဲ့သည်။

ညအမှောင်တို့ ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီး အရှေ့အရပ်တွင် သူရိယနေမင်း၏ အာရုဏ်ဦး ရောင်ခြည်များ တက်လာခဲ့သည်။ အာရုဏ်ဦး၏ ရောင်ခြည်များ အောက် သရက်ဥယျာဉ်တခုလုံးမှာ လင်းလက်လာခဲ့သည်။ အရှင်ဗုဒ္ဓနှင့် ဘိက္ခုသံဃာအပေါင်းပါတို့၏ သီတင်းသုံးမှုကြောင့် နှစ်အတော်ကြာက လူသူကင်းခဲ့ပြီး အထီးကျန်ဖြစ်နေသော သရက်ခြံမှာ ယနေ့ယခု ပြန်လည် သက်ရှင်တင့်တယ်လာခဲ့သည်။ လေပြေလေညှင်းနှင့်ပါလာသော ပန်းမာလာတို့၏ ရနံ့တို့ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်က သင်းကြိုင်လာခဲ့ပြီး ဥဩငှက် တွန်ကြူးသံများ၊ အနက်ရောင် (၇)စင်းနှင့် လှပတင့်တယ်နေသော ရွှေဥဒေါင်းငှက်များ ကခုန်မြူးတွားလာခဲ့ကြလေသည်။ အမွဝနဉ္စ ဖိုက်ပျိုးထားသည့် ပန်းပင်များမှာ ရောင်စုံပန်းပွင့်များပွင့်နေကြသည်။ ပန်းပွင့်များပေါ် လိပ်ပြာအကြီးအငယ်တို့ ဝဲပျံနေသည့် ရှုခင်းမှာ မျက်စိအာရုံကို ဆွဲဆောင်လျက်ရှိနေသည်။ သူ့အသက်ပမာ ချစ်မြတ်နိုးသော သရက်တောသည် ယနေ့ဆိုလျှင် ယုဝတီတဦးပမာ လှပတင့်တယ်လျက်ရှိခဲ့သည်။ မိုးလင်းလာသည့်အခါ သတ္တဘုမိအဆောင်တော် တခုလုံးကို သေချာဆေးကြောပြီး သန့်စင်ခဲ့သည်။ အဆောင်အသီးသီးတို့ကို ပန်းမာလာတို့ဖြင့် စီခြယ်ကာ အလှဆင်ခဲ့သည်။ စားဘွယ်ဘောဇဉ်များ ချက်ပြုတ်ပြီးစီးသောအခါ အမွပါလီသည် ဘုရားရှင်တို့ ကြွလာပါရန် သတင်းဆက်သခဲ့သည်။

သတ္တဘုမိသို့ ကြွရမည့်အချိန်သင့်လာသောအခါ ဘုရားရှင်သည် သပိတ်လွယ်ကာ သံဃာအပေါင်းခြံရံလျက် ဆွမ်းစားကြတော်မူသည်။ ဘုရားရှင်နှင့်အတူ တစ်ထောင့်နှစ်ရာသော သံဃာအပေါင်းတို့ သပိတ်လွယ်တန်းစီ၍ ဘုရားရှင် နောက်မှ ကြွလာသည့်ရှုခင်းမှာ စိတ်ရှည်လန်းချမ်းသာစေသည့် ရှုခင်းတရပ်ဖြစ်နေသည်။

သတ္တဘုမိ အဆောင်တော်တွင် ပန်းမာလာမျိုးစုံနှင့် ဓမ္မအလံကုတ်တံတို့ဖြင့် ဖိုက်ထူကာ လှပတင့်တယ်အောင် ပြင်ဆင်ထားသည်။ “သီဟဒ္ဓါရ”ခေါ် အဓိကဝင်ပေါက်တံခါးဝကို အထူးလှပအောင် စီခြယ်ပြင်ဆင်ထားသည်။

တထာဂတ ဗုဒ္ဓသည် ဘိက္ခုသံဃာများနှင့်အတူ ဝေသာလီမြို့လမ်းမကြီးအတိုင်း သပိတ်လွယ်လျက် ကြွချီလာခဲ့သည်။ လမ်းနံဘေး တစ်လျှောက်လုံး ဝေသာလီမြို့သူမြို့သားတို့မှာ လက်အုပ်ချီမတ်တပ်ရပ်လျက် ဘုရားရှင်နှင့်တကွ သံဃာအပေါင်းတို့အား ခရီးဦးကြိုပြုခဲ့ကြသည်။ မြို့တော်မှ သူဌေးသူကြွယ်၊ ကုန်သည်ပွဲစားတို့သည် မိမိတို့အိမ်ရှေ့လမ်းမကို သေချာစွာဆေးကြောသန့်ရှင်းစေပြီး ဘုရားရှင်တို့ ကြွချီရန် အဝတ်ကော်ဇောများကို ခင်းကျင်းပေးထားသည်။ အချို့အချို့သော သူများသည် တန်းစီရာမှထွက်၍ ဘုရားရှင်ကြွချီမည့်လမ်းမပေါ်တွင် ပန်းများကို ပြန့်ကြဲပေးသွားနေခဲ့သည်။ အမျိုးသမီးများက ပြဿဒ်ဆောင်ပေါ်မှနေ၍ ဘုရားရှင်ကြွလာသည်ကို ပန်းမာလာများကြ၍ ရိုခိုးဦးကြိုပြုခဲ့ကြသည်။ ဓမ္မတေးများနှင့် ဇေယတု မင်္ဂလာတေးသံများဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် တခုလုံးမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေခဲ့သည်။ ဘုရားရှင်သည် တည်ငြိမ်နေသော ဣန္ဒြေတို့ဖြင့် သတ္တဘုမိအဆောင်တော်ဘက်သို့ ကြွချီတော်မူခဲ့သည်။

ဘုရားရှင် ဘိက္ခုအပေါင်း ခြံရံလျက် သတ္တဘုမိအဆောင်သို့ ဆွမ်းစားကြွချီလာပုံ။

ပန်းမာလာတို့ဖြင့် အပြည့်စီခြယ်ထားသည့် သီဟဒ္ဓါရ တံခါးပေါက်မှ ဝင်၍ ဘုရားရှင်သည် သံဃာများနှင့်အတူ သတ္တဘုမိ အဆောင်တော် တည်ရှိရာသို့ ကြွချီခဲ့သည်။ ပန်းမာလာတို့ဖြင့် စီခြယ်အလှဆင်ထားသည့် လှေကားထစ်မှ

တဆင့်တက်၍ အဆောင်တော်၏ အဓိကမုခ်ဝသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ အဓိကမုခ်ဝ၌ အမွေပါလီသည် လက်အုပ်ချီကာ ရပ်လျက် ဘုရားရှင်နှင့်တကွ ဘိက္ခုအပေါင်းတို့အား ခရီးဦးကြိုပြုခဲ့ကြသည်။ အမွေပါလီသည် ယနေ့ဆိုလျှင် အဘိုးတန်အဝတ်အစားများ နှင့် တန်ဆာဗလာတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားဘဲ ရိုးရိုးသန့်စင်သည့် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ကျောက်သံပတ္တမြားလက်ဝတ်လက်စားများကိုလည်း လုံးဝ ဝတ်ဆင်ထားခြင်းလည်းမရှိ။ မိမိကိုယ်ကို အလှဆင်ထားခြင်းကိုလည်း လုံးဝမပြု။ သူမသည် သီလရှင်များ ဝတ်ဆင်သည့်ပမာ အဝတ်ဖြူများကိုသာ ပတ်ဆင်ထားလေသည်။ ဘုရားရှင် ကြွချီလာသည်ကိုမြင်၍ သူမ မျက်နှာပေါ်၌ ဝမ်းသာရွှင်လန်းလာခဲ့သည်။ ဘုရားရှင်အား ရှိခိုးကန်တော့၍ အထံသို့ ပင့်ဆောင်သွားသည်။

နံနက်ကတည်းက အဆင်သင့် ခင်းကျင်းပေးထားသည့် နေရာထိုင်ခင်းများအသီးသီးတို့၌ ဘုရားရှင်နှင့်သံဃာ အပေါင်းတို့သည် ထိုင်လျက် ဆွမ်းဘောဇဉ်တို့ကို ဘုဉ်းပေးကြလေသည်။ အမွေပါလီသည် ဆွမ်းဘောဇဉ်များကို မိမိလက်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်ပေးခဲ့သည်။ အရာသာမြောက်သည့် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကိုလည်း အထူးဂရုစိုက် ချက်ပြုတ်ထားခဲ့သည်။

အမွေပါလီသည် ကြည်ညိုလေးစားဖြင့် ဆွမ်းကပ်နေပုံ။

ဆွမ်းဘုဉ်းပြီးနောက် ရှင်တော်မြတ်ဗုဒ္ဓနှင့် ဘိက္ခုသံဃာအပေါင်းတို့သည် အဆောင်တော်၏ အလယ်ဗဟိုနေရာမှာ တည်ဆောက်ထားသည့် မဏ္ဍပ်အတွင်း စုဝေးကြသည်။ ဘုရားရှင်နှင့် မနီးမဝေးမှ ခင်းကျင်းထားသည့် ထိုင်ရာတစ်ခုတွင် အမွေပါလီ လာရောက်ထိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်သည် မြင့်မြတ်သော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များဖြင့် ကပ်လှူခဲ့သည့် အလှူဒါနကို “ပုညမောဒန” ပြုခဲ့သည်။

အမွေပါလီ၏ စိတ်ထဲ၌ ယနေ့ပွားများလာသည့် သန့်စင်မှုန်မြတ်သည့် ဓမ္မဘာဝနာတို့မှာ သူမအား လူ့ဘဝဖြစ်လာခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်မှန်ကို မြင်လာစေသည်။ သူမသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သက်ကြီးဝါရင့်လာပြီ ဖြစ်နေပြီး တချိန်က တုပခြင်းမဲ့ခဲ့သော ခန္ဓာကိုယ်၏ သဘာဝအလှကို ဆီနံ့သာ အမွှေးအကြိုင် အမျိုးမျိုးနှင့် မညှိသည့်ပင် အလှဆင်ဆင် ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီး နပျိုမှုတို့ကို ပြန်လည်ရရှိနိုင်ဦးမည်မဟုတ်ကြောင်း (ဝါ) တရားသဘောဖြင့် ပြောဆိုရပါက အမွေပါလီသည် အနိစ္စ၏ သဘောတရားကို သိမြင်သဘောပေါက်ခဲ့သည်။

ဤကာလအစိတ်အပိုင်းသည် သူမဘဝ၏ နေဝင်ချိန်ကာလဖြစ်နေပြီး ကြီးပြင်းဝါရင့်လာသည့် ဘဝ၏အစိတ်အပိုင်း ကာလတွင် သူမသည် ရှင်တော်မြတ်ဗုဒ္ဓကို ဖူးမျှော်ခဲ့ရသည်။ ဘုရားရှင်၏ တရားစစ်တရားမှန်ကို နာယူခဲ့ရသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓ သက်တော်ထင်ရှားရှိနေစဉ်ကာလမှာ ဗုဒ္ဓ၏ အရိပ်အာဝါသကို ခိုကိုးမှု ရရှိခဲ့သည့်နောက်ဆုံး သီလရှင်အမျိုးသမီးဖြစ်ခဲ့သည်။ အမွေပါလီမှာ စဉ်းစားတွေးတောခဲ့သည်။ လူနတ်ဗြဟ္မာတို့၏ အထွဋ်အထိပ်ဖြစ်တော်မူသည့် မြတ်စွာဗုဒ္ဓသည် သူ့လို ဂဏီကာ(ပြည့်တန်ဆာ)ငယ်ငါးဦး၏ ဖိတ်မံတကာပြုခြင်းကို လက်ခံပြီး ကိုယ်တော်တိုင်သူမအိမ်ကို ကြွချီလာကာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသည့် အဖြစ်အပျက်သည် သူ့ဘဝကို ဂုဏ်ယူရမည့် အမြင့်ဆုံးအဖြစ်အပျက်ပင်ဖြစ်သည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ သူ့အပေါ်ထားခဲ့သည့် ဂရုဏာ မေတ္တာတော်တို့ကြောင့် သူမသည် ရရှိခဲ့သော ဂုဏ်လောကတို့အနက် အခြားမည်သည့် ဥစ္စာစည်းစိမ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ မဖြစ်နိုင်။ သို့ဖြစ်ပါသဖြင့် ကျွန်မပိုင်ဆိုင်မှု ခပ်သိမ်းတို့ကို အရှင်ဗုဒ္ဓ၏ ခြေရင်းအစုံတွင် ကပ်လှူသွားမှ ကောင်းမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ခဲ့သည်။ အမွေပါလီ၏ အကြီးဆုံးနှင့် တန်ဖိုးအရှိဆုံး ဥစ္စာနေမှာ သူမပိုင်သရက် ဥယျာဉ်ကြီးပင် ဖြစ်နေသည်။ မိမိအသက်ထက်မက ခင်တွယ်မြတ်နိုးသည့် ထိုဥယျာဉ်ကြီးကို အရှင်ဗုဒ္ဓနှင့် သံဃာအတွက် လှူဒါန်းရန် အမွေပါလီသည် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ခဲ့သည်။

ထိုသို့စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီး အမွပါလီသည် ထိုင်ရာမှထ၍ လက်အုပ်ချီကာ ဘုရားရှင်အား ဤသို့လျှောက်ထားခဲ့သည်။

အမွပါလီသည် အသက်ထက်ပို၍ မြတ်နိုးခဲ့သည့် သရက်ဥယျာဉ်တောကို ဘုရားရှင်နှင့် ဘိက္ခုသံဃာအား ကြည်ဖြူစွာ လှူဒါန်းနေသည်ပုံ။

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်မမှာ ဤသရက်ဥယျာဉ်ကို ငွေကြေးများစွာ အကုန်ကျခံပြီး ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ပါသည်။ ဤဥယျာဉ်ထက် ပိုမြတ်နိုးသည့် ဥစ္စာနေဆိုသည်မှာလည်း တပည့်တော်မမှာ မရှိချေ။ တပည့်တော်မ ပိုင်ဆိုင်သည့် ဤသရက် ဥယျာဉ်ခြံ (အမွဝန)ကို အရှင်ဘုရားဦးဆောင်သည့် ဘိက္ခုသံဃာများအတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လှူဒါန်းသည့် ဥယျာဉ်ကို လက်ခံ အနုမောဒနာပြုပေးရန် အနုအညွတ်ဖြင့် လျှောက်ထားအပ်ပါသည် ဘုရား”

ဘုရားရှင်သည်လည်း ခပ်မဆိတ်တည်ငြိမ်စွာ နေတော်မူပြီး အမွပါလီ ၏ အလှူအဒါန်းကို လက်ခံအနုမောဒနာ ပြုခဲ့ပါသည်။ ဒါနကုသိုလ်ပြုရခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးတရားကို ဟောတော်မူခဲ့သည်။ ထို့နောက် အမွပါလီသည် ဗုဒ္ဓ၊ တရားနှင့် သံဃ ရတနာသုံးကို ခိုကိုးလိုကြောင်း လျှောက်ထားရာ သူမအား ဥပ္ပဇ္ဈယ်ပြုပေးပြီး ဘိက္ခုနီသံဃအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ပါဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ အမွပါလီလို ဂဏိကာ တစ်ဦးအား ဘိက္ခုနီသံဃ(သီလရှင်)အဖွဲ့ဝင် အဖြစ်ဝင်အဖြစ် ဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည့်အဖြစ်အပျက်သည် သမိုင်းဝင်အဖြစ်အပျက် တခုဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဘုရားရှင်၏ တရားဟောကြားချက်ကို နားသောတဆင်၍ ဝိတိဖြစ်နေပုံ။

အမွပါလီသည် ဘိက္ခုနီသံဃအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ဥပ္ပဇ္ဈယ်ပြုပေးခြင်းကို ထိုအချိန်ထိုအခါက လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ များပြား သော သူတို့သည် အပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့ကြသည်။ သို့သော် မဟာကရုဏာ သမ္မာသမ္ပတေဓိမြတ်စွာဘုရားမှာ မိန်းမမျိုးနွယ်ကို ဂုဏ်ထားသည့်အနေဖြင့် ဆန့်ကျင်ပြောဆိုသူများ၏ အရေးကို ဂရုမပြု ဥပေက္ခာပြုခဲ့ပါသည်။

ကာလစကြိုလှည့်လည်သည်နှင့်အညီ အမွပါလီထေရီသည် ဘုရားဂုဏ်၊ တရားဂုဏ်၊ သံဃဂုဏ်တို့၌ ပို၍ပို၍ ရင့်သန်လာခဲ့လာသည်။ အရှင်ဝိမလဘန္တေမှာ မိခင် အမွပါလီ၏ အလှူအဒါန်းမှုကို ကြားသိရသောအခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိသည်။ မိခင် အမွပါလီမှာ မိမိအမြတ်နိုးဆုံးဖြစ်သော “အမွဝန” သရက်ဥယျာဉ်ကို လှူဒါန်းခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သို့ဆိုလျှင် သူ့မှာ မက်မောနေစရာ လောကီစည်းစိမ်မရှိတော့။ အမှန်စင်စစ် အမွပါလီမှာ လောကီစည်းစိမ်ရ ဥစ္စာဓနကို မင်းမိဖုရားများ ကဲ့သို့ပင်မက ခံစား စံစားခဲ့ဖူးပြီးဖြစ်သည်။

ချစ်ခင် မြတ်နိုးခဲ့သည့်သား ဝိမလမှာလည်း ဗုဒ္ဓ၏ အရိပ်အာဝါသကို ခိုကိုးခဲ့ပြီး ဖြစ် သည်။ ထိုအကြောင်းများကြောင့် ဘိက္ခုနီ အမွပါလီသည် ဘုရားတရားကို အာရုံပြုသဖြင့် မကြာမှီကာလအတွင်း ထေရီမတဦးအဖြစ် ကျော်ကြားလာခဲ့သည်။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားသွန်သင်သည့် အနိစ္စ၏ သဘောသဘာဝကို လွယ်လင့်တကူ နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့သည်။ သူများနှင့်မတူ

ဘိက္ခုနီအမွပါလီသည် သားတော်ရှင်ပိမလာကို ဖူးမျှော်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လာသည်ပုံ။

မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ် အလှတို့မှာ တဖြည်းဖြည်းဧရာအဖြစ်သို့ ပြောင်းလာခဲ့သည့် အခြေအနေကို တွေ့မြင်လာခဲ့သည့် အမွပါလီသည် ထေရ်ဂါထကျမ်း၌ မိမိ၏ အတွေးအမြင် ခံစားမှုတို့ကို ဖော်ကျူးထားသည်။ တိပိဋကစာပေတို့၌ ထေရ်ဂါထာမည်သော စာအုပ်၌ အမွပါလီဖော်ကျူးခဲ့သည့် ယင်းဂါထာများ သည် သိဒ္ဓိဿန္တီရသ ပြောင်မြောက်သည်။ အခြားစာပေတို့တွင် ဤသို့ပြောင် မြောက်သည့် ဂါထာမျိုး ရှာဖွေတွေ့မြင်နိုင်ရန် ခက်ခဲသည်။

“ကာလကာ ဘမခဏ္ဍသာဒိသာ၊ ဝေလ္လိသဂ္ဂါ မမ၊ မုဒ္ဓဇာ အဟုံ။
တေ ဇရာယ သာဏဝါကသာဒိဘာ၊ သစ္စဝါဒိဝစနံ အနညထာ။” ၂၅၂

တချိန်တခါက အကျွန်ုပ်မျိုး၏ ဆံပင်များသည် အဖျားပိုင်းတွင် ကောက်လိမ်၏။ မည်းမှောင်သည့် ပိတုန်းငှက်ပမာ နက်မှောင်ကာ တင့်တယ် လှပခဲ့၏။ ယခုဆိုလျှင် ယင်းဆံပင်များသည် ဇရာအိုမင်း အခြေအနေသို့ ကျရောက်ကာ ချဉ်ပေါင်ဖြူ ပမာ ဖြစ်လာခဲ့ပေသတည်း။ သစ္စာစကားကို အမြဲဆိုသော ဗုဒ္ဓ၏ အဆိုတို့မှာ အဘယ်သောအခါမျိုး၌ မမှားနိုင်ပါတကား။

“ဝါသိတောဝ သုရဘီ ကရဏကို၊ ပုဗ္ဗပုရ မမံ ဥတ္တမံဂဓိ၊
တံဇာရာယထ သလိုမဂ္ဂိကံ သစ္စဝါဒိဝစနံ အနညထာ။” ၂၅၃

ပန်းမာလာတို့ဖြင့် စီခြယ်ကာ ထုံးထားသည့် အကျွန်ုပ်ဆံထုံးသည် အမွေးအကြိုင်ထည့်သည့် ပိဋ္ဌာရိပမာ အမြဲသင်း ကြိုင်နေခဲ့၏။ ဇရာအချိန်နှင့် ကြုံလာသည့် ယင်းဆံထုံးမှာ ယခုဆိုလျှင် ယုန်ကောင်၏ အမွေးပမာ အနံ့ အသက်တို့ ထွက်လာ ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သစ္စာစကားကို အမြဲဆိုသော ဗုဒ္ဓ၏ အဆိုတို့မှာ အဘယ်သော အခါမျိုး၌ မမှားနိုင်ပါတကား။

အမွပါလီသည် အနစ္စသဘောတရားကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သဘောပေါက် နားလည်တော်မူသည်ပုံ။

“ကာနနံ တသဟိသံ သုရောပိတံ၊ ကောစ္ဆသုစိဝိတတဂ္ဂဘောဘိတံ၊
တံဇရာယ ဝိရလံ တဟိ၊ သစ္စဝါဒိဝစနံ အနညထာ။” ၂၅၄

ရွှေဘိုးနှင့် ရွှေဆံညှပ်တို့ဖြင့် လှပတင့်တယ်စွာ ထုံးထားသည့် ကျွန်မ၏ ဆံထုံးမှာ ပျိုးထောင်ထား၍ စုပြုံပေါက် နေသည့် ပျိုးပင်ငယ်ပမာ တင့်တယ်ခဲ့၏။ ဇရာနှင့် ကြုံလာသောအခါ ကျွန်မ၏ ဦးခေါင်းမှ ဆံပင်များ ကျွတ်ကျထိပ်ပြောင် လာခဲ့ပေသတည်း။ သစ္စာစကားကို အမြဲဆိုသော ဗုဒ္ဓ၏ အဆိုတို့မှာ အဘယ်သော အခါမျိုး၌ မမှားနိုင်ပါတကား။

“စိတ္တကာရ သုကတာဝ လေခိကာ၊ သိုတရေ သု ဘမုကာ ပုရေ မမံ၊
တာ ဇရာယ ဝလိဘိပ္ပလမ္ပိတာ၊ သစ္စဝါဒိဝစနံ အနညထာ။”

ကျွန်မ၏ မျက်ခုံးအစုံတို့သည် လက်ရာပြောင်မြောက်သည့် ပန်းချီပမာ တင့်တယ်ခဲ့၏။ ဇရာအိုမင်းမှုတို့ကြောင့် ကျွန်မ၏ ထိုမျက်ခုံးအစုံတို့သည် တွန့်တည်ကာ ညွတ်ကိုင်လာချေပြီဖြစ်သည်။ သစ္စာစကားကို အမြဲဆိုသော ဗုဒ္ဓ၏ အဆိုတို့ မှာ အဘယ်သောအခါမျိုး၌ မမှားနိုင်ပါတကား။

“ဘဿရာ သုရိစိရာ ယထာမဏီ၊ နေတ္တဟေသုမဘိ နိလမာယတာ၊
တေ ဇရာဟိတတာန သိုဘရေ သစ္စဝါဒိဝစနံ အနညထာ။”

နက်ပြာရောင် မဏီပမာ ထောက်ပံ့ခဲ့သည့် ကျွန်မမျက်လုံးအစုံသည် ဇရာအိုမင်းမှုတို့ကြောင့် အဘာဘဲက ရှုမကောင်းဖြစ်လာခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

“သဏဟတဂီ သဒိသီ စ နာသိကာ၊ သိုဘတေ သု အဘိယောဗ္ဗနံ ပတိ၊
တာဇရာယ ဥပကုလိတာ ဝိယ၊ သစ္စဝါဒိဝစနံ အနညထာ။”

နပျိုနေသည့် အချိန်ကာလ၌ ကျွန်မ၏ သိမ်မွေ့သော နှာတံမှာ သွယ် တန်း၍ လှပတင့်တယ်ခဲ့သည်။ ယင်းနှာတံမှာ ဇရာအိုမင်းမှုနှင့် ကြုံလာ၍ ပိန်ချုံး လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သစ္စာစကားများကို အမြဲဆိုသော ဗုဒ္ဓ၏ အဆိုတို့မှာ အဘယ် သောအခါမျိုး၌ မမှားနိုင်ပါတကား။

“ကဒ္ဓေဏံ ဝ သုကသံ၊ သိုဘရေ သု မမံ ကဏ္ဍပါလိယော၊
တာဇရာယ ဝလိဘိပ္ပလဗ္ဗိတာ၊ သစ္စဝါဒိဝစနံ အနညထာ။” ၂၆၀

ကျွန်မ၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှ သွယ်ချထားသော စိန်ရွှေ၊ ရတနာတို့ဖြင့် ထုံးဖွဲ့ထားသည့် ဆံမြိတ်သည်လည်း အမွှေးနံ့သာ တို့ကြောင့် သင်းပျံ့လှပ နေပေ၏။ အိုမင်းမစွမ်းမှုကြောင့် ယခုအချိန်မှာမူ ဆံပင်များမှာ ကျွတ်ကုန် သွားပြီး ထိပ်ပြောင်ရတော့၏။ သစ္စာစကားကိုသာ ဆိုသော ဗုဒ္ဓ၏ အဆိုအမိန့် တို့မှာမူ ဘယ်သောအခါမှ မမှားနိုင်ပါတကား။

“ပတ္တလိမကုလဝ န္ဓိတာဒိတာ၊ သောဘရေ သုဒန္တာ ပုရေမမံ၊
တေဇရာယ ခန္ဓိတာစာရိတာ၊ သစ္စဝါဒိဝစနံ အနညထာ။”

တချိန်က ကျွန်မ၏သွားများသည် ပွင့်ပူးစ ငှက်ပျောဖူးပမာ လှပတင့် တယ်ခဲ့၏။ ယင်းသွားများသည် အိုမင်းလာပြီး ယခုအချိန်တွင် ကျိုးပဲ့ကာ မုယောစပါးစေ့များပမာ အဝါရောင်ရှက်သန်းသွားခဲ့လေပြီ။ သစ္စာစကားကို အမြဲဆိုသော ဗုဒ္ဓ၏ အဆိုတို့မှာ အဘယ်သောအခါမျိုး၌ မမှားနိုင်ပါတကား။

“ကာနနမဟိ နသန္တစာရိနီ ကောကိလာဝ မစုရံ နိကုဇိဟံ၊
တေဇရာယ ခလိသံ တဟိ တဟိ၊ သစ္စဝါဒိဝစနံ အနညထာ။”

တချိန်ကတော့မြိုင်ဥယျာဉ်တို့၌ ပျော်မွေ့လေ့ရှိသည့် ဥဩငှက်သံပမာ ကျွန်မ၏အသံတို့မှာ ချိုမြိန်သာယာခဲ့၏။ ထိုသာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော ကျွန်မ၏ အသံမှာ ဇရာအိုမင်းလာသည့်အခါ ကြမ်းတမ်းလာခဲ့ပြီတကား။ သစ္စာစကားကို အမြဲဆိုသော ဗုဒ္ဓ၏ အဆိုမှာ အဘယ်သောအခါမျိုး၌ မမှားနိုင်ပါတကား။

“သဏဟကမ္မုရိဝ သုပမဇ္ဇိတာ၊ သောဘတေ သုဂီဝါ ပုရေမမံ၊
တာဇရာယ ဘဂ္ဂိဝိနာမိတာ၊ သစ္စဝါဒိဝစနံ အနညထာ။”

သိမ်မွေ့ချောမောသည့် ခရုပမာ ကျွန်မ၏ လည်ပင်းသည် တချိန်က ချောမောလှပခဲ့၏။ ဇရာအိုမင်းခြင်းနှင့်ကြုံ၍ ယင်းလည်ပင်းမှ သားရေတို့သည် အောက်သို့ညွတ်ကိုင်လာပြီး ကြည့်မလှရှုမလှဖြစ်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သစ္စာစကားကို အမြဲဆိုသော ဗုဒ္ဓ၏ အဆိုများသည် အဘယ်သောအခါမျိုး၌ မမှားနိုင်ပါတကား။

“ဝုဋ္ဌပလိဃသဒိသောပမာ ဥဘော်၊ သောဘရေ သု ဗာဟာ ပုရေမမံ၊
တေ ဇရာယ ယထ ပါဠုလိဗ္ဗလိတာ၊ သစ္စဝါဒိဝစနံ အနညထာ။”

တချိန်က နုပြီးလှပသော ကျွန်မ၏ လက်အစုံတို့မှာ တင်းပုတ်ရိုးပမာ လှပတင့်တယ်ခဲ့၏။ ဇရာအိုမင်းခြင်းနှင့် ကြုံ၍ ကျွန်မ၏ ယင်းလက်အစုံတို့သည် ပိန်ချုံးပြီး ခြောက်သွေ့နေသည့် သစ်ကိုင်းတို့နှင့် တူလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သစ္စာ စကားကို အမြဲဆိုသော ဗုဒ္ဓ၏ အဆိုတို့မှာ အဘယ်သောအခါမျိုး၌ မမှားနိုင် ပါတကား။

“သဏမုဒ္ဓိက သုဝဏ္ဏမဏ္ဍိတာ သောဘရေ သုဟတ္တာ ပုရေမမံ၊
တေဇရာယ ယထ မူလမူလိကာ၊ သစ္စဝါဒိဝစနံ အနညထာ။” ၂၆၄

တချိန်က ရွှေလက်စွပ်တန်ဆာဗလာတို့ ဝတ်ဆင်ကာ တင့်တယ်လှပခဲ့သည့် ကျွန်မ၏ လက်ချောင်းအစုံတို့သည် ယခု ဇရာအိုမင်းခြင်းနှင့် ကြုံ၍ အမြစ်ထုံးပမာ ထုံကြည့်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သစ္စာစကားကို အမြဲဆိုသော ဗုဒ္ဓ၏ အဆိုအမိန့်တို့မှာ အဘယ်သောအခါမျိုး၌ မမှားနိုင်ပါတကား။

“ပီးနဝဋ္ဌသဟိသုဂ္ဂတာ ဥဘော်၊ သောဘာရေ သုထနကာ ပုရေမမံ၊ ထေဝိကိဝ လမ္ဘန္တိနိဒကာ၊ သစ္စဝါဒိဝစနံ အနညထာ။” ၂၆၅

တင်းမာပြီး မိုးမောက်နေသော ကျွန်မ၏ရင်သားနှစ်လုံးသည် အလွန်တရာ လှပတင့်တယ်ခဲ့သည်။ ထိုရင်သားတို့သည် ဇရာအိုမင်းခြင်းနှင့် ကြုံ၍ ယခုရေမရှိသော သားရေအိမ်ပမာ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သစ္စာ(အမှန်) ကို အမြဲဆိုသော ဗုဒ္ဓ၏ အဆိုအမိန့်တို့သည် အဘယ်သောအခါမျိုး၌ မမှားနိုင်ပါတကား။

“ကဉ္စနဿဖလကံစ သမ္ပဋ္ဌံ၊ သောဘာရေ သုကာယောပုရေမမံ၊ သောဝလဟိ သုခုမာဟိ အော်တတော သစ္စဝါဒိဝစနံ အနညထာ။” ၂၆၆

တချိန်က ကျွန်မ၏ ကိုယ်ကာယသည် ရွှေတုံးပမာ ဝင်းပတောက် ပြောင်ခဲ့သည်။ ထိုကိုယ်ခန္ဓာသည်ပင် ဇရာအိုမင်း လာကာ အသားအရေတို့မှာ တွန့်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သစ္စာစကားကို အမြဲဆိုသော ဗုဒ္ဓ၏ အဆိုအမိန့်တို့မှာ အဘယ်သော အခါမျိုး၌ မမှားနိုင်ပါတကား။

“နာဂဘောဂ သဒိသောပမာ ဥဘော် သောဘာရေသု ဥရုပုရေမမံ၊ တေဇရာယ ယထာ ဝေလဖနာလိယော၊ သစ္စဝါဒိဝစနံ အနညထာ။” ၂၆၇

စန္ဒကူးသားဖြင့် အချောကိုင်ထားသည့် ဆင်နမောင်းပမာ ကျွန်မ၏ ပေါင်သားအစုံတို့သည် တင့်တယ်ခဲ့၏။ ဇရာအိုမင်းခြင်းတို့ကြောင့် ထိုပေါင်သား တို့သည် ဝါးပြွမ်းပမာ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သစ္စာ (အမှန်)စကားကို အမြဲဆို သော ဗုဒ္ဓ၏ အဆိုအမိန့်တို့မှာ အဘယ်သောအခါမျိုး၌ မမှားနိုင်ပါတကား။

“သဏဟနုရသုဝဏ္ဏ မန္တိတာ၊ သောဘာရေသု ဇဟိပုရေမမံ၊ တေဇရာယ တိလဒန္တကာရိဝ၊ သစ္စဝါဒိဝစနံ အနညထာ။” ၂၆၈

စိန်၊ ပတ္တမြား၊ ရွှေခြူးလုံးတို့ဖြင့် အထပ်ထပ်ပစ်ခြယ်ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကျွန်မ၏ ခြေဖနောင့်အစုံတို့မှာ အလွန်လှပတင့်တယ်ခဲ့သည်။ ဇရာအိုမင်းခြင်း တို့ကြောင့် ကျွန်မ၏ ထိုခြေဖနောင့်တို့မှာ ခြောက်သွေ့နေသည့် နှမ်းရိုးပမာ ဖြစ်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သစ္စာစကားကို အမြဲဆိုသော ဗုဒ္ဓ၏အဆိုအမိန့်တို့မှာ အဘယ်သောအခါမျိုး၌ မမှားနိုင်ပါတကား။

“တုလပုဏ္ဏသဒိသောပမာ ဥဘော်၊ သောဘာရေသု ပါဒါပုရေမမံ၊ တေဇရာယ ဖုတိတာ ဝလိမတာ၊ သစ္စဝါဒိဝစနံ အနညထာ။” ၂၆၉

တချိန်က ကျွန်မ၏ ခြေအစုံတို့သည် ဝါဂွမ်းပမာ ပြည့်ဖြိုး၍ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရှိနေခဲ့၏။ ဇရာအိုမင်းခြင်းနှင့် ကြုံ၍ ကျွန်မ၏ ယင်းခြေဖဝါးအစုံတို့မှာ ပိန်ချုံးလာ ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သစ္စာစကားကို အမြဲဆိုသော ဗုဒ္ဓ၏ အဆိုအမိန့်တို့မှာ အဘယ် သော အခါမျိုး၌ မမှားနိုင်ပါတကား။

“ဒေသော အဟုအယံ သမုဿယော ဇေရော ဗဟုဒုက္ခာနမာလယော၊ သောပလေပပတိတော ဇရာဃရော၊ သစ္စဝါဒိဝစနံ အနညထာ။” ၂၇၀

တချိန်က ကျွန်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် နိပျိုလှပခဲ့သည်။ ယခုဆိုပါက ဇရာအိုမင်းလာပြီး ဒုက္ခဝေဒနာတို့ တည်းခိုရာ နေရာအဖြစ် ပြောင်းလဲလာပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ ခန္ဓာအိမ်သည် အိမ်အိုကြီး၏ နံရံမှကွာကျနေသည့် မြေအလွှာပုံပမာ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ မကြာခင် အချိန်ကာလအတွင်း ဤခန္ဓာ အိမ်အို ကြီးသည် ပြိုလဲတော့မည်ဖြစ်သည်။ သစ္စာစကားကို အမြဲဆိုသော ဗုဒ္ဓ၏ အဆို အမိန့်မှာ အဘယ်သောအခါမျိုး၌ မမှားနိုင်ပါတကား။

အမွပါလီသည် ဤကဲ့သို့ဖြင့် လောကီဘဝ၏ ရှုပ်ထွေးမှုမှ ထွက်လာ ခဲ့ပြီး အေးချမ်းသည့် သန္တိသုခနှင့် ပြည့်စုံသည့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရောက်ခဲ့ရ ပါသည်။ ဗုဒ္ဓ၊ မွေ၊ သံဃာအရိပ်အာဝါသတွင် ပျော်မွေ့လာခဲ့ပြီ။ ဗုဒ္ဓမွေသမိုင်း စာမျက်နှာတွင် ထေရီမတဦးအဖြစ် ကျော်ကြားလာခဲ့သည်။ အဂ္ဂသာဝိကာ ထေရီ အမွပါလီ၏ ဘဝမှာ သာဓုခေါ်စရာ ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။ တရားဓမ္မနှင့် အညီ ကျင့်ကြံမှုတို့ဖြင့် အားလုံးသော လူတို့သည် လက်တွေ့အကျိုးကျေးဇူး ပွားများနိုင်ပေသည်။ ကြိုးစားမှု ဣန္ဒြေချုပ်တည်းမှုတို့က ကောင်းမြတ်သော အကျိုးရလဒ်ကို ဆောင်ကြဉ်းပေးတတ်သည်။

ဘဝတု သဗ္ဗမင်္ဂလံ။

စာရေးသူ၏ အခြားရုပ်ပြဇာတ်လမ်းစာအုပ်ငယ်များ

- (၁) ဘုရားရှင်ဗုဒ္ဓ
- (၂) မဟာပရဂျီဝတီခေမ
- (၃) သံဃနာယိက ပဋိစာရ
- (၄) ကုဏ္ဍလကေသာ
- (၅) သုနီတာ
- (၆) ကိတာဂေါတမိ

**LIST OF ENGLISH BOOKS
BY SAME AUTHOR**

Ramabai Ambedkar	-S.S. Bauddh	25
Baba Saheb : As I know him	-S.S. Bauddh	60
Patacara (Illustrated)	-S.S. Bauddh	25
Khema (Illustrated)	-S.S. Bauddh	20
Suneet (Illustrated)	-S.S. Bauddh	20
Anathpindik (Illustrated)	-S.S. Bauddh	25
Bhadra Kundal Kesa	-S.S. Bauddh	20
Kisa Gotmi (Illustrated)	-S.S. Bauddh	25
Angulimal (Illustrated)	-S.S. Bauddh	40
Jeevak (Illustrated)	-S.S. Bauddh	35
Bhagwan Buddha (Illustrated)	-S.S. Bauddh	60
Sujata (Illustrated)	-S.S. Bauddh	35
Ananda (Illustrated)	-S.S. Bauddh	40
Visakha (Illustrated)	-S.S. Bauddh	40
Upali (Illustrated)	-S.S. Bauddh	30
Cinca (Illustrated)	-S.S. Bauddh	30
Mahamaya (Illustrated)	-S.S. Bauddh	40
Mahapajapati Gotami (")	-S.S. Bauddh	40
Kalandaknivapa (Illustrated)	-S.S. Bauddh	50
Ambapali (Illustrated)	-S.S. Bauddh	50
Devadatta (Illustrated)	-S.S. Bauddh	50
Yasodhara (Illustrated)	-S.S. Bauddh	50
Rahula Bhadda (Illustrated)	-S.S. Bauddh	50
Seniya Bimbisar (Illustrated)	-S.S. Bauddh	50
Buddha's Life in Pictures	-S.S. Bauddh	75
Samath (Illustrated)	-S.S. Bauddh	100
Bodhgaya (Illustrated)	-S.S. Bauddh	100
Life of Buddha (Miniature)	-S.S. Bauddh	10

About the Author

Name : Shanti Swaroop Baudh.
Father : Late Lala Hari Chand Maurya
Date of Birth : 2 October 1949
Birth Place : Frashkhana, Old Delhi
Scope of work : National V. President–The Buddhist Society of India; Editor–Dhamma-Darpan (Hindi Quarterly); Founder–Baudh Sahitya Academy; Founder–Samyak Prakashan, New Delhi.

Religious Tours: Travelled and visited about all the important places in India and abroad. Delivered Dhamma discourses in several countries especially in Australia, England, France, Hong Kong, Singapore and Nepal etc. Training of Bauddhacharya from Gorakhpur (in 2006).

Occupation : Took voluntary retirement from Central Government after serving 21 years. Presently engaged in Export Business of handmade Paintings.

Specialization : To create and publish Buddhist Paintings depicting Buddhist heritage; Publishing Pictorial Buddhist literature for children; Glorious publication of famous Buddhist treatises; To publish Pali Tipitaka Translations in various Indian Languages.

Books : Has written about 75 books on Buddhist Ideals. Most of them have been translated in English, Punjabi and Burmeses languages.

Awards : Suryaputra Bhaiasahab Ambedkar Jivangaurav Rashtriya Puraskar, 2001; Rashtriya Dr. Ambedkar Aditya Samman, Madhya Pradesh, 2004; Samta Samman, 2007, Maharashtra; Harshavardhan Ratna Award, 2008, Punjab; Loksurya Samman, New Delhi, 2010; Dhammasiri Award, Mahabodhi Society, Kolkata, 2010; Bhartiya Triratna Samman, New Delhi, 2010; Nalanda Bheemratna Prestigious Award, Nagpur, 2010; Dhammaratna Award, Mumbai, 2011. Mahopasak Sharvan Kumar 'Sarman' Smiriti Samman, Metri Times, New Delhi, 2012; Mahamanav Gotam Buddh Samman, Siddharath International, Delhi, 2012, Dhhamachintak National Award, Nagpur, 2012, Manav Mitra Samman, M.P., 2012, Ambedkar in India Award, Kushinagar 2013,

Address : 32/3, Pocket-3, Paschim Puri, New Delhi–63

SAMYAK PRAKASHAN

32/3, Paschimpuri, New Delhi-110063 (INDIA)

Mob. 9810249452, 9818390161

email : hellosamyak1965@gmail.com

web : www.samyakprakashan.in

